

Dziennik Urzędowy L 132

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 50

24 maja 2007

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 555/2007 z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 556/2007 z dnia 23 maja 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1622/2000 ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina oraz wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 557/2007 z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1028/2006 w sprawie norm handlowych w odniesieniu do jaj 5

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 558/2007 z dnia 23 maja 2007 r. otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentem taryfowym na przywóz młodych byków opasowych 21

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 559/2007 z dnia 23 maja 2007 r. ustalające współczynnik przydziału dotyczący wydawania pozwoleń, o które złożono wnioski w okresie od dnia 14 do 18 maja 2007 r., na przywóz produktów cukrowniczych w ramach kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych 27

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 560/2007 z dnia 23 maja 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2001 ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do handlu z krajami trzecimi produktami w sektorze wina 31

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2007/350/WE:

★ Decyzja Rady z dnia 7 maja 2007 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka i dwóch zastępców członków z Łotwy 33

2007/351/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 7 maja 2007 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów zastępcy członka z Austrii 34

2007/352/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 14 maja 2007 r. w sprawie mianowania zastępcy dyrektora Europolu 35
-

IV *Inne akty*

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 394/06/COL z dnia 13 grudnia 2006 r. zatwierdzająca zaktualizowany program usuwania wszystkich ryb zakażonych zakaźną anemią łososia (ISA) w gospodarstwach norweskich przedłożony przez Norwegię 36
- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 28/07/COL z dnia 19 lutego 2007 r. dotycząca urzędowego uznania Norwegii za terytorium wolne od gruźlicy bydła, brucelozы bydła i enzootycznej białaczki bydła w zakresie dotyczącym stad bydła 38
- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 29/07/COL z dnia 19 lutego 2007 r. zatwierdzająca plan szczepień ochronnych ptaków utrzymywanych w ogrodach zoologicznych przeciwko wysoce zjadliwej grypie ptaków, przedłożony przez Norwegię 40
- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 30/07/COL z dnia 19 lutego 2007 r. dotycząca norweskiego krajowego programu kontroli trzęsawki owiec oraz dodatkowych gwarancji dotyczących handlu wewnątrzwspólnotowego i przywozu do Norwegii 42

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 555/2007

z dnia 23 maja 2007 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców
i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 24 maja 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	39,1
	TR	112,4
	ZZ	75,8
0707 00 05	JO	151,2
	TR	118,7
	ZZ	135,0
0709 90 70	TR	106,6
	ZZ	106,6
0805 10 20	EG	35,5
	IL	56,8
	MA	45,4
	ZZ	45,9
0805 50 10	AR	59,5
	ZA	67,6
	ZZ	63,6
0808 10 80	AR	86,4
	BR	78,8
	CL	84,1
	CN	92,5
	NZ	114,5
	US	120,8
	UY	72,0
	ZA	88,8
	ZZ	92,2
0809 20 95	TR	658,4
	ZZ	658,4

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, str. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 556/2007

z dnia 23 maja 2007 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1622/2000 ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina oraz wspólnotowy kodeks praktyk i procesów enologicznych

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 46 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W części A załącznika V do rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 punkt 3 przewiduje możliwość odstępstwa od maksymalnej dopuszczalnej całkowitej zawartości dwutlenku siarki, w przypadku gdy jest to konieczne ze względu na warunki klimatyczne.
- (2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1622/2000 ⁽²⁾ ustala określone szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 dotyczące w szczególności maksymalnej dopuszczalnej całkowitej zawartości dwutlenku siarki w winie. W szczególności art. 19 ust. 4 przewiduje ustalenie w załączniku XIIa do wspomnianego rozporządzenia wykazu przypadków, w których państwa członkowskie mogą zezwolić ze względu na warunki klimatyczne na zwiększenie maksymalnych dopuszczalnych łącznych zawartości dwutlenku siarki w winie, niższych niż 300 miligramów na liter, maksymalnie o 40 miligramów na liter.
- (3) Pismem z dnia 1 marca 2007 r. rząd Francji wystąpił o zezwolenie, w przypadku win wyprodukowanych z winogron zebranych w 2006 r. na obszarze departamentów Bas-Rhin i Haut-Rhin, na zwiększenie maksymalnej dopuszczalnej zawartości dwutlenku siarki w winie, która ustanowiona jest na poziomie mniejszym niż 300 miligramów na liter, o maksymalnie 40 miligramów na liter wina, w związku ze szczególnie trudnymi

warunkami klimatycznymi. Wniosek ten powinien zostać przyjęty.

- (4) Nota techniczna przedstawiona przez właściwe organy Francji wskazuje na to, że ilości dwutlenku siarki niezbędne dla zapewnienia prawidłowego procesu produkcji i prawidłowego przechowywania win na obszarach o niekorzystnych warunkach klimatycznych oraz możliwości wprowadzenia ich na rynek należy zwiększyć w stosunku do normalnie przyjętej zawartości. Ten tymczasowy środek jest jedynym dostępnym rozwiązaniem umożliwiającym wykorzystanie winogron rosnących w trudnych warunkach klimatycznych niekorzystnych dla procesu produkcji win, które mogłyby być wprowadzane na rynek. Środki podjęte przez Institut Technique du Vin umożliwiają oszacowanie całkowitej ilości wina wyprodukowanego na tym obszarze, czyli ilości win, których może dotyczyć to odstępstwo, na poziomie 25 %.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1622/2000.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik XIIa do rozporządzenia (WE) nr 1622/2000 zastępuje się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2007 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 31.7.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 389/2007 (Dz.U. L 97 z 12.4.2007, str. 5).

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK XIIa

Zwiększenie dopuszczalnej całkowitej zawartości dwutlenku siarki w winie, w przypadku gdy jest to konieczne ze względu na warunki klimatyczne

(Artykuł 19)

	Rok	Państwo członkowskie	Obszary upraw winorośli	Wina objęte odstępstwem
1.	2000	Niemcy	Wszystkie obszary upraw winorośli na terytorium Niemiec	Wszystkie wina otrzymane z winogron zebranych w 2000 r.
2.	2006	Niemcy	Obszary upraw winorośli w regionach Badenia-Wirtembergia, Bawaria, Hesja i Nadrenia-Palatynat	Wszystkie wina otrzymane z winogron zebranych w 2006 r.
3.	2006	Francja	Obszary upraw winorośli w departamentach Bas-Rhin i Haut-Rhin	Wszystkie wina otrzymane z winogron zebranych w 2006 r.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 557/2007

z dnia 23 maja 2007 r.

ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1028/2006 w sprawie norm handlowych w odniesieniu do jaj

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1028/2006 z dnia 19 czerwca 2006 r. w sprawie norm handlowych w odniesieniu do jaj⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1028/2006 określa podstawowe wymogi, które muszą spełniać jaja, aby mogły być wprowadzane do obrotu we Wspólnocie. W celu zapewnienia przejrzystości należy ustanowić nowe szczegółowe przepisy wykonawcze do tych wymogów. Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2295/2003 z dnia 23 grudnia 2003 r. wprowadzające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1907/90 w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj⁽²⁾ powinno zatem zostać uchylone i zastąpione nowym rozporządzeniem.
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych⁽³⁾ i rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego⁽⁴⁾ mają zastosowanie do jaj. Dlatego w największym możliwym zakresie należy odnosić się do tych rozporządzeń horyzontalnych.
- (3) Należy określić cechy jakościowe jaj klasy A w celu zapewnienia wysokiej jakości jaj dostarczanych bezpośrednio konsumentom końcowym oraz w celu określenia kryteriów, które mogą podlegać kontroli służb inspekcyjnych. Podstawą takich cech jakościowych powinna być norma nr 42 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) dotycząca wprowadzania do obrotu i kontroli jakości handlowej jaj w skorupkach w handlu międzynarodowym między krajami członkowskimi EKG ONZ.
- (4) Pozostawienie zimnych jaj w temperaturze pokojowej może prowadzić do skraplania, w wyniku czego na skorupce łatwiej mogą rozwijać się bakterie, które mogą przedostawać się do treści jaja. Jaja muszą być

zatem przechowywane i transportowane w miarę możliwości w stałej temperaturze i zasadniczo nie powinny być chłodzone przed sprzedażą konsumentowi końcowemu.

- (5) Zasadniczo jaj nie powinno się myć ani czyścić, ponieważ czynności te mogą prowadzić do uszkodzenia skorupki jaja, która jest skuteczną barierą uniemożliwiającą przedostawanie się bakterii i posiada szereg właściwości chroniących jajo przed drobnoustrojami. Niektórych praktyk, takich jak naświetlanie jaj promieniowaniem ultrafioletowym, nie należy jednak uważać za czyszczenie. Ponadto jaja klasy A nie powinny być myte ze względu na możliwość uszkodzenia barier fizycznych, takich jak kutikula, co może nastąpić w czasie mycia lub po jego zakończeniu. Takie uszkodzenie może prowadzić do przedostawania się bakterii przez skorupkę i do utraty wilgoci, co zwiększa ryzyko dla konsumentów zwłaszcza w przypadku, jeżeli warunki późniejszego suszenia i przechowywania nie są optymalne.
- (6) W niektórych państwach członkowskich z dobrymi wynikami stosuje się systemy mycia jaj, które podlegają obowiązkowi uzyskania zezwolenia i działają w ściśle kontrolowanych warunkach. Zgodnie z opinią na temat zagrożeń mikrobiologicznych związanych z myciem jaj spożywczych wydaną w dniu 7 września 2005 r.⁽⁵⁾ przez Panel Naukowy ds. Zagrożeń Biologicznych Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności praktykę mycia jaj stosowaną w niektórych zakładach pakowania można utrzymać z higienicznego punktu widzenia, o ile, między innymi, opracowane zostaną zasady dobrej praktyki w systemie mycia jaj.
- (7) Jaja klasy „A” powinny być klasyfikowane według masy oraz powinna zostać ustalona ograniczona liczba klas wagowych z odpowiadającymi im wyraźnymi oznaczeniami, które stanowiąc będą minimalne wymagania w zakresie etykietowania; nie wyklucza to dodatkowego dobrowolnego oznakowania, jeżeli spełnione zostały wymogi dyrektywy 2000/13/WE w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁽⁶⁾.
- (8) Jedynie przedsiębiorstwa, których pomieszczenia i wyposażenie techniczne dostosowane są do skali i rodzaju ich działalności i które w związku z tym umożliwiają właściwe przygotowanie jaj, powinny posiadać pozwolenie na klasyfikowanie jaj według jakości i masy i być zatwierdzone jako zakłady pakowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 186 z 7.7.2006, str. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 340 z 24.12.2003, str. 16. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2001/2006 (Dz.U. L 379 z 28.12.2006, str. 39).⁽³⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 1. Sprostowanie w Dz.U. L 226 z 25.6.2004, str. 3.⁽⁴⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 55. Sprostowanie w Dz.U. L 226 z 25.6.2004, str. 22. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).⁽⁵⁾ Dziennik EFSA (2005) 269, str. 1–39.⁽⁶⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2006/142/WE (Dz.U. L 368 z 23.12.2006, str. 110).

- (9) W celu ułatwienia kontroli przewidzianych w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006 powinny zostać ustalone maksymalne terminy klasyfikacji, znakowania, pakowania jaj i znakowania opakowań.
- (10) W uzupełnieniu nałożonego rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽¹⁾ ogólnego obowiązku zapewnienia identyfikowalności żywności, pasz, zwierząt hodowanych w celu produkcji żywności, oraz wszelkich innych substancji przeznaczonych do włączenia do żywności lub pasz na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, lub w odniesieniu do których można przewidywać, że zostaną do nich włączone, należy określić niektóre informacje na opakowaniach transportowych zawierających jaja oraz w dokumentach towarzyszących w celu przeprowadzania kontroli.
- (11) Aby kontrole przewidziane w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006 mogły być skutecznie przeprowadzane, kluczowe jest znakowanie jaj kodem producenta w miejscu produkcji w przypadku, gdy jaja są dostarczane do innego państwa członkowskiego. Zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit drugi jaja klasy „B” są znakowane kodem producenta i/lub innym oznaczeniem, jeżeli są wprowadzane do obrotu w innym państwie członkowskim. Należy wyraźnie określić, że jeżeli sam kod producenta nie wystarcza do jednoznacznego odróżnienia klasy jakości, jaja klasy „B” należy znakować innym oznaczeniem.
- (12) Należy ustalić skład kodu producenta przewidzianego w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006. Ponadto należy wyjaśnić, że możliwe jest wprowadzenie wyjątku od wymogu znakowania kodem producenta, w przypadku gdy wyposażenie techniczne uniemożliwia znakowanie jaj stłuczek lub jaj brudnych.
- (13) Należy określić cechy innych możliwych oznaczeń stosowanych do znakowania jaj klasy „B” zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006.
- (14) Na mocy art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1907/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie niektórych norm handlowych w odniesieniu do jaj⁽²⁾ przepisy dotyczące znakowania nie mają zastosowania do jaj dostarczanych bezpośrednio w celu przetwórstwa do zakładów przetwórstwa spożywczego. W celu poprawy kontroli takich dostaw państwa członkowskie powinny zwalniać z wymogu znakowania wyłącznie na wniosek takich podmiotów gospodarczych. Jednak w celu umożliwienia państwom członkowskim udzielania takich zwolnień należy ustanowić roczny okres przejściowy.
- (15) Dyrektywa 2000/13/WE określa zasady o charakterze ogólnym mające zastosowanie do wszystkich środków spożywczych wprowadzanych do obrotu. Należy jednak wprowadzić pewne szczegółowe wymogi w zakresie oznakowania opakowań.
- (16) Artykuł 9 dyrektywy 2000/13/WE definiuje datę minimalnej trwałości środka spożywczego jako datę, do której środek spożywczy zachowuje swoje szczególne właściwości, gdy jest właściwie przechowywany. W celu zapewnienia przejrzystości data ta powinna być ustalona na nie więcej niż 28 dni po zniesieniu.
- (17) Sprzedawane jaja mogą posiadać oznaczenie wskazujące na ich szczególną świeżość. Do tego celu należy określić maksymalny termin, w którym takie oznaczenia mogą być stosowane.
- (18) Sprzedawane jaja mogą posiadać oznaczenie wskazujące na szczególną paszę, którą karmione są kury nioski. Należy określić minimalne wymagania dla takich oznaczeń.
- (19) W przypadku gdy jaja są sprzedawane luzem, niektóre informacje, które zazwyczaj znajdują się na opakowaniu, powinny być dostępne dla konsumenta.
- (20) Dodatkowo do ogólnych wymagań higienicznych dotyczących opakowań i pakowania środków spożywczych należy określić pewne dodatkowe wymagania w celu zminimalizowania ryzyka pogorszenia się jakości lub zanieczyszczenia jaj podczas przechowywania i transportu. Podstawą takich norm powinna być norma nr 42 EKG ONZ.
- (21) Jaja przemysłowe nie nadają się do spożycia przez ludzi. Właściwe jest zatem wprowadzenie wymogu stosowania specjalnych banderoli lub etykiet umożliwiających łatwe rozpoznanie opakowań zawierających takie jaja.
- (22) Jedynie zakłady pakowania dysponują odpowiednimi pomieszczeniami i wyposażeniem technicznym do przepakowywania jaj. Właściwe jest zatem ograniczenie wszelkich działań związanych z przepakowywaniem do zakładów pakowania.
- (23) Przedsiębiorstwa sektora spożywczego mają obowiązek zapewnienia identyfikowalności zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 178/2002. Producenci, punkty odbioru i zakłady pakowania powinny zostać zobowiązane do prowadzenia dodatkowej ewidencji, w celu umożliwienia służbom inspekcyjnym kontroli zgodności z normami handlowymi.
- (24) Należy określić metody i kryteria przeprowadzania kontroli.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 575/2006 (Dz.U. L 100 z 8.4.2006, str. 3).

⁽²⁾ Dz.U. L 173 z 6.7.1990, str. 5. Rozporządzenie uchylone rozporządzeniem (WE) nr 1028/2006 z dniem 1 lipca 2007 r.

- (25) Właściwe jest kontrolowanie zgodności całej partii z normami handlowymi; należy zakazać wprowadzania do obrotu partii, w przypadku których stwierdzono niezgodność z przepisami, o ile nie zostanie przedstawiony dowód potwierdzający ich zgodność z przepisami.
- (26) Podczas kontroli zgodności z normami handlowymi powinny być dozwolone pewne tolerancje. Takie tolerancje powinny być różne dla różnych wymagań i etapów wprowadzania do obrotu.
- (27) Kraje trzecie mogą mieć inne wymagania od wspólnotowych wymagań w zakresie wprowadzania jaj do obrotu. W celu ułatwienia wywozu należy zezwolić na to, aby jaja opakowane i przeznaczone do wywozu były zgodne z takimi wymaganiami.
- (28) Należy określić szczegóły w odniesieniu do oceny równoważności norm handlowych krajów trzecich z prawodawstwem wspólnotowym, którą Komisja będzie przeprowadzać na wniosek krajów trzecich. Powinny zostać ustalone niektóre wymagania w zakresie znakowania i etykietowania jaj przywożonych z krajów trzecich.
- (29) Komisji przydają się informacje na temat liczby zarejestrowanych miejsc chowu kur niosek.
- (30) Państwa członkowskie powinny informować o poważnych naruszeniach norm handlowych, tak aby inne państwa członkowskie, na które takie naruszenia mogą mieć negatywny wpływ, mogły zostać odpowiednio ostrzeżone.
- (31) Dostawy jaj dla handlu detalicznego we francuskich departamentach zamorskich zależą częściowo od dostaw jaj z kontynentu europejskiego. Ze względu na czas transportu i na warunki klimatyczne, w celu konserwacji jaj przewożonych do francuskich departamentów zamorskich, muszą zostać podjęte szczególne ustalenia dotyczące dostaw, w tym możliwość wysyłania jaj w warunkach chłodniczych. Te specjalne ustalenia mogą zostać uzasadnione przez obecny brak wystarczających lokalnych zdolności w zakresie produkcji jaj. Te wyjątkowe ustalenia powinny zostać utrzymane przez rozsądny okres czasu, dopóki nie zostaną stworzone wystarczające lokalne zdolności produkcyjne.
- (32) Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006 zezwala państwom członkowskim na zwolnienie z wymogów tego rozporządzenia niektórych form bezpośredniej sprzedaży jaj przez producenta konsumentowi końcowemu. W celu uwzględnienia specyficznych warunków obrotu jajami w niektórych regionach Finlandii sprzedaż przez producentów przedsiębiorstwom handlu detalicznego w tych regionach powinna być wyłączona z wymagań rozporządzenia (WE) nr 1028/2006 i niniejszego rozporządzenia.
- (33) Państwa członkowskie powinny zagwarantować, że od dnia 1 stycznia 2012 r. obowiązuje zakaz chowu kur niosek w systemach klatek nieulepszonych zgodnie z art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 1999/74/WE⁽¹⁾. Przed tym terminem Komisja powinna zatem ocenić stosowanie przepisów dotyczących dobrowolnego oznakowania przewidzianych w odniesieniu do klatek ulepszonych, w celu zbadania konieczności wprowadzenia obowiązkowego oznakowania.
- (34) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mięsa Drobiowego i Jaj,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Definicje

Zastosowanie mają odpowiednio definicje zawarte w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006, art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 852/2004 oraz pkt 5 i 7.3. załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

Dodatkowo do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „opakowanie” oznacza osłonę dla jaj klasy „A” lub „B”, z wyjątkiem opakowania transportowego i pojemników do jaj przemysłowych;
- b) „sprzedaż luzem” oznacza oferowanie w sprzedaży detalicznej konsumentowi końcowemu jaj w innej formie niż w opakowaniach;
- c) „punkt odbioru jaj” oznacza każde przedsiębiorstwo zarejestrowane zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 852/2004 do odbioru jaj od producenta celem dostawy do zakładu pakowania, na rynek zastrzeżony wyłącznie dla hurtowników, których zakłady są uznane za zakłady pakowania, lub do przemysłu spożywczego i niespożywczego;
- d) „zalecana data sprzedaży” oznacza maksymalny okres czasu na dostarczenie jaj konsumentowi końcowemu, zgodnie z załącznikiem III sekcja X rozdział I punkt 3 do rozporządzenia (WE) nr 853/2004;
- e) „przemysł spożywczy” oznacza każde przedsiębiorstwo wytwarzające produkty jajeczne przeznaczone do spożycia przez ludzi, z wyjątkiem zakładów żywienia zbiorowego;
- f) „przemysł niespożywczy” oznacza każde przedsiębiorstwo wytwarzające produkty zawierające jaja, nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi;

⁽¹⁾ Dz.U. L 203 z 3.8.1999, str. 53. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

- g) „zakłady żywienia zbiorowego” oznaczają podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 2 dyrektywy 2000/13/WE;
- h) „jaja przemysłowe” oznaczają jaja nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi;
- i) „partia” oznacza jaja w opakowaniach lub luzem z jednego i tego samego miejsca produkcji lub zakładu pakowania znajdującego się w jednym miejscu, w tych samych opakowaniach lub luzem, z jedną i tą samą datą zniesienia lub minimalnej trwałości lub datą pakowania, tym samym sposobem chowu oraz – w przypadku jaj klasyfikowanych – tej samej klasy jakości i klasy wagowej;
- j) „przepakowywanie” oznacza fizyczne przeniesienie jaj do innego opakowania lub ponowne oznakowanie opakowania zawierającego jaja.

Artykuł 2

Cechy jakościowe jaj

1. Jaja klasy „A” posiadają następujące cechy:
 - a) skorupa i kutikula: normalny kształt, czysta, nieuszkodzona;
 - b) komora powietrzna: wysokość nieprzekraczająca 6 mm, nieruchoma; jednakże, w odniesieniu do jaj, które mają być wprowadzane do obrotu jako „ekstra”, wysokość nie może przekraczać 4 mm;
 - c) żółtko: podczas prześwietlania widoczne jako cień, bez wyraźnego zarysu, lekko ruchome podczas obrotu jajem i powracające do centralnego położenia;
 - d) białko: przejrzyste, przezroczyste;
 - e) zarodek: nierozwinięty w stopniu widocznym;
 - f) ciała obce: niedopuszczalne;
 - g) zapach obcy: niedopuszczalny.
2. Jaja klasy „A” nie są myte ani czyszczone, przed ani po klasyfikacji, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w art. 3.
3. Jaja klasy „A” nie są poddawane utrwaleniu ani chłodzeniu w pomieszczeniach lub zakładach, w których temperatura jest sztucznie utrzymywana na poziomie poniżej 5 °C. Jednakże jaja, które podczas transportu trwającego krócej niż 24 godziny lub w pomieszczeniach handlu detalicznego bądź przyległych były utrzymywane nie dłużej niż 72 godziny w temperaturze poniżej 5 °C, nie są uznawane za jaja chłodnicze.
4. Jaja, które nie posiadają cech jakościowych określonych w ust. 1, są klasyfikowane jako jaja klasy „B”. Jaja klasy „A”,

które przestały posiadać te cechy, mogą zostać przeklasyfikowane na klasę B.

Artykuł 3

Jaja myte

1. Państwa członkowskie, które w dniu 1 czerwca 2003 r. zezwalały zakładom pakowania na mycie jaj, mogą w dalszym ciągu zezwalać zakładom pakowania na mycie jaj, pod warunkiem że zakłady te prowadzą działalności zgodnie z krajowymi wytycznymi dotyczącymi systemu mycia jaj. Myte jaja mogą być wprowadzane do obrotu jedynie w państwach członkowskich, w których takie zezwolenia zostały wydane.

2. Państwa członkowskie, o których mowa w ust. 1, wspierają zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 852/2004 opracowanie przez przedsiębiorstwa sektora spożywczego krajowych wytycznych dobrej praktyki w odniesieniu do systemów mycia jaj.

Artykuł 4

Klasyfikacja jaj klasy „A” według masy

1. Jaja klasy „A” klasyfikuje się według poniższych klas wagowych:

- a) XL-bardzo duże: masa \geq 73 g;
- b) L-duże: masa \geq 63 g do $<$ 73 g;
- c) M-średnie: masa \geq 53 g do $<$ 63 g;
- d) S-małe: masa $<$ 53 g.

2. Klasę wagową podaje się za pomocą odpowiednich liter lub nazw określonych w ust. 1, bądź też przez ich połączenie, i może być ona uzupełniona odpowiednimi zakresami wagowymi. Można użyć innych dodatkowych oznaczeń, pod warunkiem że oznaczenia takie nie będą mylone z literami lub opisami określonymi w ust. 1 oraz są zgodne z przepisami dyrektywy 2000/13/WE.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1, jeżeli w jednym opakowaniu są jaja klasy „A” o różnej wielkości, podaje się minimalną masę netto jaj w gramach, a na powierzchni zewnętrznej opakowania zamieszcza się wyrażenie „Jaja różnej wielkości” lub podobne wyrażenie.

Artykuł 5

Zatwierdzenie zakładów pakowania

1. Jedynie przedsiębiorstwa spełniające warunki określone w niniejszym artykule są zatwierdzone jako zakłady pakowania w rozumieniu art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006.

2. Właściwy organ przydziela zakładowi pakowania kod zakładu pakowania z kodem początkowym odpowiadającym danemu państwu członkowskiemu zgodnie z pkt 2.2. załącznika do dyrektywy Komisji 2002/4/WE⁽¹⁾.

3. Zakłady pakowania dysponują wyposażeniem technicznym niezbędnym do zapewnienia, że jaja będą właściwie traktowane. Obejmuje ono odpowiednio:

- a) odpowiednie urządzenie do prześwietlania jaj, automatyczne lub przystosowane do pracy ciągłej i umożliwiające oddzielne badanie jakości poszczególnych jaj, lub inne odpowiednie urządzenie;
- b) przyrządy do pomiaru wysokości komory powietrznej;
- c) sprzęt do klasyfikacji jaj według masy;
- d) jedną lub więcej zatwierdzonych wag do ważenia jaj;
- e) sprzęt do znakowania jaj.

Artykuł 6

Termin klasyfikacji, znakowania i pakowania jaj oraz termin znakowania opakowań

1. Jaja są klasyfikowane, znakowane i pakowane w ciągu dziesięciu dni od dnia, w którym zostały zniesione.
2. Jaja wprowadzane do obrotu zgodnie z art. 14 są klasyfikowane, znakowane i pakowane w ciągu czterech dni od dnia, w którym zostały zniesione.
3. Datę minimalnej trwałości, o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. d), oznacza się w chwili pakowania zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy 2000/13/WE.

Artykuł 7

Informacje znajdujące się na opakowaniu transportowym

1. Bez uszczerbku dla art. 18 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 każde opakowanie transportowe zawierające jaja jest znakowane przez producenta w miejscu produkcji w następujący sposób:

- a) nazwa (nazwisko) i adres producenta;
- b) kod producenta;
- c) liczba jaj i/lub ich masa;
- d) data lub okres zniesienia;
- e) data wysyłki.

W przypadku gdy do zakładów pakowania dostarczane są jaja nieopakowane, pochodzące z ich własnych jednostek produkcyjnych położonych w tym samym miejscu co zakłady pakowania, oznakowanie opakowań transportowych może odbywać się w zakładzie pakowania.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są umieszczane na opakowaniu transportowym i są zawarte w dokumentach towarzyszących. Kopie tych dokumentów zachowuje przedsiębiorstwo, do którego dostarczane są jaja. Oryginały dokumentów towarzyszących są przechowywane w zakładzie pakowania, w którym jaja są klasyfikowane.

W przypadku gdy otrzymane w punkcie odbioru jaj partie są rozdzielane w celu dostarczenia więcej niż jednemu przedsiębiorstwu, dokumenty towarzyszące mogą zostać zastąpione odpowiednimi etykietami na opakowaniach transportowych pod warunkiem, że etykiety te zawierają informacje, o których mowa w ust. 1.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, umieszczone na opakowaniu transportowym, nie są zmieniane i pozostają na opakowaniu transportowym do momentu wyjścia jaj w celu ich niezwłocznej klasyfikacji, znakowania i pakowania.

Artykuł 8

Znakowanie jaj w przypadku dostaw transgranicznych

1. Jaja dostarczane z miejsca produkcji do punktu obioru jaj, zakładu pakowania lub przedsiębiorstwa przemysłu niespożywczego znajdujących się w innym państwie członkowskim, są znakowane kodem producenta przed opuszczeniem miejsca produkcji.

2. Państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się miejsce produkcji, może przyznać zwolnienie z wymogu określonego w ust. 1 w przypadku, jeżeli producent podpisał z zakładem pakowania znajdującym się w innym państwie członkowskim umowę dostawy przewidującą znakowanie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Takie zwolnienie może zostać przyznane jedynie na wniosek obu zainteresowanych przedsiębiorstw oraz za uprzednią pisemną zgodą państwa członkowskiego, na terenie którego znajduje się zakład pakowania. W takich przypadkach przesyłce towarzyszy kopia umowy dostawy.

3. Minimalny okres obowiązywania umów dostawy, o których mowa w ust. 2, nie może być krótszy niż jeden miesiąc.

4. Służby inspekcyjne, o których mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006, państwa członkowskiego, którego to dotyczy, oraz każdego tranzytowego państwa członkowskiego są informowane przed przyznaniem zezwolenia zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 30 z 31.1.2002, str. 44.

5. Jaja klasy „B” wprowadzane do obrotu w innym państwie członkowskim są znakowane zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006 i w odpowiednich przypadkach noszą oznaczenie zgodnie z art. 10 niniejszego rozporządzenia tak, aby mogły być łatwo odróżnione od jaj klasy „A”.

Artykuł 9

Kod producenta

1. Kod producenta składa się z kodów i liter określonych w pkt 2 załącznika do dyrektywy 2002/4/WE. Kod jest łatwo widoczny i czytelny i ma przynajmniej 2 mm wysokości.

2. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1028/2006, w przypadku gdy z przyczyn technicznych oznakowanie jaj stłuczek lub brudnych jaj nie jest możliwe, znakowanie kodem producenta nie jest obowiązkowe.

Artykuł 10

Oznaczenia na jajach klasy „B”

Oznaczenie, o którym mowa w art. 4 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1028/2006, jest okręgiem o średnicy co najmniej 12 mm, biegnącym wokół litery „B”, której wysokość wynosi co najmniej 5 mm, lub łatwo widocznym kolorowym punktem o średnicy co najmniej 5 mm.

Artykuł 11

Wprowadzanie do obrotu jaj dostarczanych bezpośrednio do przemysłu spożywczego

1. Do dnia 30 czerwca 2008 r. obowiązek znakowania przewidziany w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006 nie ma zastosowania do jaj wyprodukowanych we Wspólnocie, odbieranych przez przedsiębiorstwo przemysłu spożywczego, zatwierdzone zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 853/2004, bezpośrednio od swoich zwykłych dostawców. W tym przypadku dostawa podlega całkowicie odpowiedzialności przedsiębiorstwa przemysłu spożywczego, który w związku z tym zobowiązuje się do wykorzystania jaj wyłącznie w celu przetworzenia.

2. Od dnia 1 lipca 2008 r. państwa członkowskie mogą zwolnić przedsiębiorstwa z obowiązków znakowania określonych w art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006 na wniosek tych przedsiębiorstw w przypadku, gdy jaja są dostarczane do przemysłu spożywczego bezpośrednio z miejsca produkcji.

Artykuł 12

Znakowanie opakowań

1. Opakowania zawierające jaja klasy „A” posiadają na zewnętrznej powierzchni następujące dobrze widoczne i czytelne oznaczenia:

a) kod zakładu pakowania;

b) klasa jakości; opakowania są oznaczone za pomocą słów „klasa A” lub litery „A” albo samodzielnie, albo w powiązaniu ze słowem „świeże”;

c) klasa wagowa zgodnie z art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia;

d) data minimalnej trwałości zgodnie z art. 13 niniejszego rozporządzenia;

e) wyrażenie „jaja myte” w odniesieniu do jaj mytych zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia;

f) jako specjalny warunek przechowywania zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 6 dyrektywy 2000/13/WE, wskazówkę zalecającą konsumentom przechowywanie jaj po zakupie w warunkach chłodniczych.

2. W uzupełnieniu wymagań określonych w ust. 1, opakowania zawierające jaja klasy „A” posiadają na zewnętrznej powierzchni dobrze widoczne i czytelne oznaczenie metody chowu.

Do oznaczenia metody chowu używa się jedynie następujących nazw:

a) w odniesieniu do metod konwencjonalnych, nazw zawartych w części A załącznika I, jedynie jeżeli spełnione zostały odpowiednie warunki określone w załączniku II;

b) w odniesieniu do produkcji organicznej, nazw zawartych w artykule 2 do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2092/91 ⁽¹⁾.

Znaczenie kodu producenta jest objaśnione na lub w opakowaniu.

W przypadku gdy kury nioski są trzymane w systemach produkcji zgodnie z wymogami ustanowionymi w rozdziale III dyrektywy Rady 1999/74/WE, określenie sposobu chowu może być uzupełnione jednym z oznaczeń wymienionych w części B załącznika I do tego rozporządzenia.

3. Ustęp 2 stosuje się bez uszczerbku dla krajowych środków technicznych, które wykraczają poza minimalne wymagania określone w załączniku II i mają zastosowanie jedynie w odniesieniu do producentów danego państwa członkowskiego, pod warunkiem że są one zgodne z prawodawstwem wspólnotowym.

4. Opakowania zawierające jaja klasy „B” posiadają na zewnętrznej powierzchni następujące dobrze widoczne i czytelne oznaczenia:

a) kod zakładu pakowania;

b) klasa jakości; opakowania są oznaczone za pomocą słów „klasa B” lub litery „B”;

c) data pakowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 1.

5. Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg takiego umieszczenia etykiet na opakowaniach jaj wyprodukowanych na ich terytorium, które prowadzić będzie do uszkodzenia etykiety przy otwarciu opakowania.

Artykuł 13

Oznaczenie daty minimalnej trwałości

Datę minimalnej trwałości, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 5 dyrektywy 2000/13/WE, ustala się na nie więcej niż 28 dni od dnia zniesienia. Jeżeli wskazany jest okres zniesienia, datę minimalnej trwałości ustala się od pierwszego dnia tego okresu.

Artykuł 14

Opakowania oznaczone jako „ekstra”

1. Wyrazy „ekstra” lub „ekstra świeże” mogą być stosowane w charakterze dodatkowego oznaczenia jakości na opakowaniach zawierających jaja klasy „A” do dziewiątego dnia po zniesieniu jaj.

2. W przypadku stosowania oznaczeń, o których mowa w ust. 1, data zniesienia i termin dziewięciu dni są umieszczone na opakowaniu w sposób łatwo widoczny i czytelny.

Artykuł 15

Oznaczenie sposobu żywienia kur niosek

W przypadku stosowania oznaczenia sposobu żywienia kur niosek stosuje się następujące wymagania minimalne:

- a) odniesienie do zboża jako składnika paszy może być zamieszczone tylko w przypadku, gdy stanowi ono co najmniej 60 % masy składu danej paszy, w której produkty uboczne zbóż nie mogą stanowić więcej niż 15 %;
- b) bez uszczerbku dla minimalnej wartości 60 %, o której mowa w lit. a), gdy odniesienie dotyczy konkretnego zboża, musi ono stanowić co najmniej 30 % składu paszy. Jeżeli konkretne odniesienie dotyczy więcej niż jednego rodzaju zboża, każde z nich musi stanowić co najmniej 5 % składu paszy.

Artykuł 16

Informacje podawane przy sprzedaży jaj luzem

W przypadku sprzedaży jaj luzem w sposób łatwo widoczny i czytelny dla konsumenta podaje się następujące informacje:

- a) klasy jakości;
- b) klasy wagowe zgodnie z art. 4;
- c) oznaczenie metody chowu równoważne oznaczeniu, o którym mowa w art. 12 ust. 2;

d) objaśnienie znaczenia kodu producenta;

e) termin ważności.

Artykuł 17

Jakość opakowań

Bez uszczerbku dla wymagań określonych w rozdziale X załącznika II do rozporządzenia nr 852/2004, opakowania są odporne na wstrząsy, suche, czyste i w dobrym stanie, wykonane z materiałów, które chronią jaja przed obcymi zapachami oraz ryzykiem pogorszenia jakości.

Artykuł 18

Jaja przemysłowe

Jaja przemysłowe są wprowadzane do obrotu w opakowaniach z czerwoną banderolą lub etykietą.

Na banderolach i etykietach umieszczone są:

- a) nazwa i adres przedsiębiorstwa, dla którego jaja są przeznaczone;
- b) nazwa i adres przedsiębiorstwa, które wysłało jaja;
- c) oznaczenie „jaja przemysłowe” drukowanymi literami o wysokości 2 cm, oraz oznaczenie „nie nadają się do spożycia przez ludzi” literami o wysokości co najmniej 8 mm.

Artykuł 19

Przepakowywanie

Opakowane jaja klasy „A” mogą być przepakowywane jedynie przez zakłady pakowania. Każde opakowanie zawiera jedynie jaja pochodzące z jednej partii.

Artykuł 20

Ewidencja prowadzona przez producentów

1. Producenci ewidencjonują informacje na temat metod chowu, podając dla każdej stosowanej metody chowu:

- a) datę zasiedlenia kurnika, wiek kur niosek w tym dniu oraz ich liczbę;
- b) datę usunięcia oraz liczbę kur usuniętych;
- c) dzienną produkcję jaj;
- d) liczbę i/lub masę jaj sprzedanych każdego dnia lub dostarczonych codziennie w inny sposób;
- e) nazwy i adresy kupujących.

2. Jeżeli zgodnie z art. 15 niniejszego rozporządzenia oznaczony jest sposób żywienia kur niosek, producenci, bez uszczerbku dla wymagań określonych w części A.III załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 852/2004, ewidencjonują następujące informacje, podając dla każdego stosowanego sposobu żywienia:

- a) ilość oraz rodzaj paszy dostarczanej lub mieszanej na miejscu;
- b) datę dostawy paszy.

3. Jeżeli producent stosuje różne metody chowu w jednym miejscu produkcji, informacje, o których mowa w ust. 1 i 2, podaje się w podziale na poszczególne kurniki.

4. Do celów niniejszego artykułu, zamiast prowadzenia ewidencji sprzedaży i dostaw producenci mogą założyć rejestr faktur i specyfikacji wysyłkowych prowadzony zgodnie z ust. 1 i 2.

Artykuł 21

Ewidencja prowadzona przez punkty odbioru

1. Punkty odbioru ewidencjonują oddzielnie, w podziale na metody chowu i dni:

- a) ilość odebranych jaj, w podziale na poszczególnych producentów, z podaniem nazwy, adresu i kodu producenta oraz daty lub okresu zniesienia;
- b) ilości jaj dostarczonych do odpowiednich zakładów pakowania, w podziale na poszczególnych producentów, wraz z nazwą, adresem, kodem tych zakładów pakowania oraz datą lub okresem zniesienia.

2. Do celów niniejszego artykułu, zamiast prowadzenia ewidencji sprzedaży i dostaw punkty odbioru mogą założyć rejestr faktur i specyfikacji wysyłkowych prowadzony zgodnie z ust. 1.

Artykuł 22

Ewidencja prowadzona przez zakłady pakowania

1. Zakłady pakowania ewidencjonują oddzielnie, w podziale na metody chowu i dni:

- a) ilości jaj niesklasyfikowanych, które otrzymują, w podziale na poszczególnych producentów, z podaniem nazwy, adresu i kodu producenta oraz daty lub okresu zniesienia;
- b) po sklasyfikowaniu jaj, ilości według klasy jakości i klasy wagowej;

- c) ilości otrzymanych jaj sklasyfikowanych, pochodzących z innych zakładów pakowania, wraz z kodami tych zakładów pakowania oraz datą minimalnej trwałości;
- d) ilości jaj niesklasyfikowanych, dostarczonych do innych zakładów pakowania, w podziale na poszczególnych producentów, wraz z kodami tych zakładów pakowania i datą lub okresem zniesienia;
- e) liczbę i/lub masę dostarczonych jaj, według klasy jakości i klasy wagowej, datę zapakowania dla jaj klasy „B” lub datę minimalnej trwałości dla jaj klasy „A”, i w podziale na kupujących, wraz z nazwą i adresem kupca.

Zakłady pakowania aktualizują cotygodniowo swoją ewidencję towarową.

2. Jeżeli jaja klasy „A” i ich opakowania posiadają oznaczenie sposobu żywienia kur niosek zgodnie z art. 15, zakłady pakowania stosujące takie oznaczenia prowadzą oddzielną ewidencję zgodnie z ust. 1.

3. Do celów niniejszego artykułu, zamiast prowadzenia ewidencji sprzedaży i dostaw zakłady pakowania mogą założyć rejestr faktur i specyfikacji wysyłkowych prowadzony zgodnie z ust. 1 i 2.

Artykuł 23

Terminy przechowywania ewidencji

Ewidencja i rejestry, o których mowa w art. 7 ust. 2, art. 20, 21 i 22, są przechowywane przez okres co najmniej dwunastu miesięcy od momentu utworzenia.

Artykuł 24

Kontrole w przedsiębiorstwach

1. Oprócz losowego pobierania próbek, przedsiębiorstwa są poddawane kontroli z częstotliwością określoną przez służby inspekcyjne na podstawie analizy ryzyka, o której mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006, przy uwzględnieniu co najmniej:

- a) wyników poprzednich kontroli;
- b) złożoności kanałów sprzedaży jaj;
- c) zakresu podziału czynności w zakładzie produkcyjnym lub w zakładzie pakowania;
- d) ilości jaj wyprodukowanych lub zapakowanych;
- e) zasadniczych zmian w rodzaju produkowanych lub przetwarzanych jaj lub w trybie sprzedaży w stosunku do poprzednich lat.

2. Kontrole są przeprowadzane regularnie i są niezapowiedziane. Ewidencja, o której mowa w art. 20, 21 i 22, jest udostępniana służbom inspekcyjnym na ich pierwsze żądanie.

Artykuł 25

Decyzje w sprawie niezgodności z niniejszym rozporządzeniem

1. Decyzje służb inspekcyjnych podejmowane w następstwie kontroli przewidzianych w art. 24 wskazujące na niezgodność z niniejszym rozporządzeniem mogą dotyczyć jedynie całości partii, która została poddana kontroli.

2. W przypadku gdy kontrolowana partia zostaje uznana za niezgodną z niniejszym rozporządzeniem, służba inspekcyjna zabrania wprowadzenia jej do obrotu lub nie dopuszcza do przywozu partii przywożonej z kraju trzeciego, dopóki i jeżeli nie zostanie przedstawiony dowód, że została ona dostosowana do niniejszego rozporządzenia.

3. Służba inspekcyjna, która przeprowadziła kontrolę, sprawdza, czy odrzucona partia została dostosowana lub jest dostosowywana do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 26

Dopuszczalne wady jakości

1. Podczas kontroli partii jaj klasy „A” dopuszcza się następujące marginesy tolerancji:

- a) tuż przed wysyłką w zakładzie pakowania: 5 % jaj z wadami jakościowymi;
- b) na pozostałych etapach obrotu: 7 % jaj z wadami jakościowymi.

2. W przypadku jaj wprowadzanych do obrotu jako „ekstra” lub „ekstra świeże”, wykluczona jest jakakolwiek tolerancja w odniesieniu do wysokości komory powietrznej w momencie pakowania lub przywozu jaj.

3. Jeżeli kontrolowana partia zawiera mniej niż 180 jaj, marginesy przewidziane w ust. 1 podwaja się.

Artykuł 27

Tolerancje wagowe jaj

1. Z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 4 ust. 3, podczas kontroli partii jaj klasy „A” dopuszcza się tolerancje w zakresie masy jednostkowej. Partie takie mogą zawierać nie więcej niż 10 % jaj klasy wagowej graniczącej z klasą oznaczoną na opakowaniu, nie więcej jednak niż 5 % jaj następnej niższej klasy wagowej.

2. Jeżeli kontrolowana partia zawiera mniej niż 180 jaj, marginesy przewidziane w ust. 1 podwaja się.

Artykuł 28

Tolerancje w zakresie znakowania jaj

Podczas kontroli partii i opakowań dopuszczalna jest tolerancja na poziomie 20 % jaj z nieczytelnymi oznaczeniami.

Artykuł 29

Jaja przeznaczone do wywozu do krajów trzecich

Jaja opakowane i przeznaczone do wywozu mogą podlegać innym wymaganiom niż wymagania ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 1028/2006 i w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do jakości, oznakowania i etykietowania, lub dodatkowym wymaganiom.

Artykuł 30

Jaja przywożone

1. Każda ocena równoważności, o której mowa w art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006, obejmuje ocenę tego, czy przedsiębiorstwa w danym kraju trzecim skutecznie spełniają wymagania zawarte w niniejszym rozporządzeniu. Jest ona regularnie aktualizowana.

Komisja publikuje wynik oceny w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Jaja przywożone z krajów trzecich znakuje się wyraźnie i czytelnie w kraju pochodzenia zgodnie z kodem kraju ISO 3166.

3. Opakowania zawierające jaja przywożone z krajów nieudzielających wystarczających gwarancji w odniesieniu do równoważności przepisów, jak przewidziano w art. 6 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1028/2006, posiadają na zewnętrznej powierzchni następujące dobrze widoczne i czytelne oznaczenia:

- a) kraj pochodzenia;
- b) metoda chowu „norma niewspólnotowa”.

Artykuł 31

Sprawozdawczość

Przed dniem 1 kwietnia każdego roku każde państwo członkowskie powiadamia Komisję drogą elektroniczną o liczbie miejsc produkcji z podziałem na metody chowu, w tym o maksymalnej pojemności zakładu pod względem liczby ptaków przebywających w nim jednocześnie.

*Artykuł 32***Powiadamianie o naruszeniach przepisów**

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję w ciągu pięciu dni roboczych drogą elektroniczną o wszelkich naruszeniach stwierdzonych przez służby inspekcyjne lub o wszelkich poważnych podejrzeniach takich naruszeń, które mogą negatywnie wpłynąć na wewnątrzwspólnotowy handel jajami. Uznaje się, że negatywny wpływ na handel wewnątrzwspólnotowy występuje w przypadku popełnienia poważnych naruszeń przez przedsiębiorstwa, które produkują lub wprowadzają do obrotu jaja w celu sprzedaży w innym państwie członkowskim.

*Artykuł 33***Wyjątki dla francuskich departamentów zamorskich**

1. W drodze odstępstwa od art. 2 ust. 3, jaja przeznaczone do sprzedaży detalicznej we francuskich departamentach zamorskich mogą być do nich wysyłane w warunkach chłodniczych. W takim przypadku zalecana data sprzedaży może być przedłużona do 33 dni.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, dodatkowo do wymagań określonych w art. 12 i 16, na zewnętrznej powierzchni opakowania podaje się wyrażenie „jaja chłodnicze” i informacje dotyczące chłodzenia.

Oznaczeniem „jaj chłodniczych” jest trójkąt równoboczny o długości boku co najmniej 10 mm.

*Artykuł 34***Wyjątki dla niektórych regionów Finlandii**

Jaja sprzedawane przez producenta bezpośrednio przedsiębiorstwom handlu detalicznego w regionach wymienionych w załączniku III są zwolnione z wymagań rozporządzenia

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2007 r.

(WE) nr 1028/2006 i niniejszego rozporządzenia. Podaje się jednak metodę chowu zgodnie z art. 12 ust. 2 i art. 16 lit. c) niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 35***Ocena praktyk związanych z niektórymi rodzajami dobrowolnego oznakowania**

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja oceni stosowanie dobrowolnego oznakowania zgodnie z ostatnim akapitem art. 12 ust. 2 pod kątem ewentualnego wprowadzenia obowiązkowego oznakowania.

*Artykuł 36***Uchylenie**

Rozporządzenie (WE) nr 2295/2003 traci moc z dniem 1 lipca 2007 r.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktowane są tak jak odesłania do niniejszego rozporządzenia i rozumiane są zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku IV.

*Artykuł 37***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2007 r.

Artykuł 33 stosuje się do dnia 30 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

CZEŚĆ A

Nazwy, o których mowa w art. 12 ust. 2 akapit drugi lit. a)

Kod języki	1	2	3
BG	„яйца от кокошки – свободно отглеждане на открито”	„яйца от кокошки – подово отглеждане”	„яйца от кокошки – клетъчно отглеждане”
ES	„Huevos de gallinas camperas”	„Huevos de gallinas criadas en el suelo”	„Huevos de gallinas criadas en jaula”
CS	„Vejce nosnic ve volném výběhu”	„Vejce nosnic v halách”	„Vejce nosnic v klecích”
DA	„Frilandsæg”	„Skrabeæg”	„Buræg”
DE	„Eier aus Freilandhaltung”	„Eier aus Bodenhaltung”	„Eier aus Käfighaltung”
ET	„Vabalt peetavate kanade munad”	„Õrrekanade munad”	„Puuris peetavate kanade munad”
EL	„Αυγά ελεύθερης βοσκής”	„Αυγά αχυρώνα ή αυγά στρωμνής”	„Αυγά κλωβοστοιχίας”
EN	„Free range eggs”	„Barn eggs”	„Eggs from caged hens”
FR	„Oeufs de poules élevés en plein air”	„Oeufs de poules élevés au sol”	„Oeufs de poules élevés en cage”
GA	„Uibheacha saor-raoin”	„Uibheacha sciobáil”	„Uibheacha ó chearca chúbarnaí”
IT	„Uova da allevamento all'aperto”	„Uova da allevamento a terra”	„Uova da allevamento in gabbie”
LV	„Brīvās turēšanas apstākļos dētās olas”	„Kūti dētās olas”	„Sprostos dētās olas”
LT	„Laisvai laikomų vištų kiaušiniai”	„Ant kraiko laikomų vištų kiaušiniai”	„Narvuose laikomų vištų kiaušiniai”
HU	„Szabad tartásban termelt tojás”	„Alternatív tartásban termelt tojás”	„Ketreces tartásból származó tojás”
MT	„Bajd tat-tigieġ imrobbija barra”	„Bajd tat-tigieġ imrobbija ma'l-art”	„Bajd tat-tigieġ imrobbija filgaġeġ”
NL	„Eieren van hennen met vrije uitloop”	„Scharreleieren”	„Kooieieren”
PL	„Jaja z chowu na wolnym wybiegu”	„Jaja z chowu ściółkowego”	„Jaja z chowu klatkowego”
PT	„Ovos de galinhas criadas ao ar livre”	„Ovos de galinhas criadas no solo”	„Ovos de galinhas criadas em gaiolas”
RO	„Ouă de găini crescute în aer liber”	„Ouă de găini crescute în hale la sol”	„Ouă de găini crescute în baterii”
SK	„Vajcia z chovu na voľnom výbehu”	„Vajcia z podostielkového chovu”	„Vajcia z klieťkového chovu”
SL	„Jajca iz proste reje”	„Jajca iz hlevske reje”	„Jajca iz baterijske reje”
FI	„Ulkokanojen munia”	„Lattiakanojen munia”	„Häkkikanojen munia”
SV	„Ägg från utehöns”	„Ägg från frigående höns inomhus”	„Ägg från burhöns”

CZĘŚĆ B

Nazwy, o których mowa w art. 12 ust. 2 akapit czwarty

Kod języki	
BG	„уголемени клетки”
ES	„Jaulas acondicionadas”
CS	„Obohacené klece”
DA	„Stimulusberigede bure”
DE	„ausgestalteter Käfig”
ET	„Täiustatud puurid”
EL	„Αναβαθμισμένοι/Διευθετημένοι κλωβοί”
EN	„Enriched cages”
FR	„Cages aménagées”
GA	„Cásanna Saibhrithe”
IT	„Gabbie attrezzate”
LV	„Uzlaboti būri”
LT	„Pagerinti narveliai”
HU	„Feljavított ketrecek”
MT	„Gagġeg arrikkiti”
NL	„Aangepaste kooi” of „Verrijkte kooi”
PL	„Klatki ulepszone”
PT	„Gaiolas melhoradas”
RO	„Cuști îmbunătățite”
SK	„Obohatené kletky”
SL	„Obogatene kletke”
FI	„Varustellut häkit”
SV	„Inredd bur”

ZAŁĄCZNIK II

Minimalne wymogi systemów produkcji jaj w różnych metodach chowu

1. „Jaja z chowu na wolnym wybiegu” muszą być produkowane w systemach produkcji, które spełniają co najmniej warunki określone w art. 4 dyrektywy 999/74/WE.

W szczególności spełnione muszą być następujące warunki:

- a) kury muszą mieć w ciągu całego dnia stały dostęp do wybiegu na świeżym powietrzu. Niemniej jednak wymóg ten nie oznacza, że producent nie może ograniczyć dostępu przez ograniczony okres czasu w godzinach porannych, zgodnie ze zwyczajną dobrą praktyką gospodarki rolnej, w tym dobrą praktyką utrzymania zwierząt.

W przypadku innych ograniczeń, w tym ograniczeń weterynaryjnych przyjętych na mocy prawa wspólnotowego w celu ochrony zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, prowadzących do ograniczenia dostępu kur do wybiegów na świeżym powietrzu, jaja mogą być w dalszym ciągu wprowadzane do obrotu jako „jaja z chowu na wolnym wybiegu” podczas obowiązywania ograniczenia, ale w żadnym wypadku nie dłużej niż przez dwanaście tygodni;

- b) wybiegi, do których kury mają dostęp, muszą być w przeważającej części porośnięte roślinnością i nie mogą być wykorzystywane do innych celów, z wyjątkiem sadów, obszarów leśnych oraz terenu wypasania zwierząt gospodarskich, o ile to ostatnie jest dozwolone przez właściwe władze;
- c) maksymalna gęstość obsady nie może być większa niż 2 500 kur na hektar powierzchni wybiegu dostępnej dla kur, lub jedna kura na każde 4 m² w dowolnym czasie. Jednakże w przypadku zapewnienia na jedną kurę powierzchni wynoszącej co najmniej 10 m² i praktykowania rotacji, oraz zapewnienia kurom dostępu do całej powierzchni wybiegu w trakcie czasu chowu stada, każdy wybieg musi zawsze gwarantować powierzchnię co najmniej 2,5 m² na jedną kurę;
- d) powierzchnia wybiegów na świeżym powietrzu nie może przekraczać promienia 150 m od najbliższego otworu wyjściowego budynku. Jednakże dopuszczalny jest zasięg wynoszący do 350 m od najbliższego otworu wyjściowego budynku, pod warunkiem że na całej przestrzeni wybiegu równomiernie rozmieszczona jest wystarczająca liczba schronień, przy czym na jednym hektarze znajdują się co najmniej cztery schronienia.
2. „Jaja z chowu ściółkowego” muszą być produkowane w systemach produkcji, które spełniają co najmniej warunki określone w art. 4 dyrektywy 1999/74/WE.
3. „Jaja z chowu klatkowego” muszą być produkowane w systemach produkcji, które spełniają co najmniej:
- warunki określone w art. 5 dyrektywy 1999/74/WE do dnia 31 grudnia 2011 r., lub
 - warunki określone w art. 6 dyrektywy 1999/74/WE.
4. Państwa członkowskie mogą zezwolić na odstępstwa od pkt 1 i 2 niniejszego załącznika w przypadku ferm, na których znajduje się mniej niż 350 kur niosek lub zarodowe stada nieśne, w odniesieniu do obowiązków, o których mowa w drugim zdaniu pkt 1 lit. d), pkt 1 lit. e), pkt 2, pkt 3 lit. a) ppkt i) oraz pkt 3 lit. b) ppkt i) artykułu 4 ust. 1 dyrektywy 1999/74/WE.
-

ZAŁĄCZNIK III

Regiony Finlandii, o których mowa w art. 34

Prowincje:

- Lappi,
 - Oulu,
 - regiony Pohjois-Karjala i Pohjois-Savo prowincji Finlandia Wschodnia,
 - Åland.
-

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji, o której mowa w art. 36

Rozporządzenie (WE) nr 2295/2003	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	—
Artykuł 2	—
Artykuł 3	Artykuł 5
Artykuł 4	Artykuł 5
Artykuł 5	Artykuł 2 ust. 1, 2 i 3
Artykuł 6	Artykuł 2 ust. 4
Artykuł 7	Artykuł 4
Artykuł 8 ust. 1–4	Artykuł 6
Artykuł 8 ust. 5	Artykuł 8
Artykuł 8 ust. 6	—
Artykuł 8 ust. 7	Artykuł 11
Artykuł 9	Artykuł 13
Artykuł 10	Artykuł 12 ust. 4 lit. c)
Artykuł 11	—
Artykuł 12	Artykuł 14
Artykuł 13 ust. 1–3	Artykuł 12
Artykuł 13 ust. 2	Artykuł 16
Artykuł 14	Artykuł 15
Artykuł 15	—
Artykuł 16	Artykuł 30
Artykuł 17	Artykuł 12
Artykuł 18	—
Artykuł 19	Artykuł 18
Artykuł 20	Artykuł 14
Artykuł 21	Artykuł 19
Artykuł 22	Artykuł 2 ust. 4
Artykuł 23	—
Artykuł 24	Artykuł 20
Artykuł 25 ust. 1, 2 i 3	Artykuł 21
Artykuł 25 ust. 4	Artykuł 24
Artykuł 26	Artykuł 23
Artykuł 27	Artykuł 7 ust. 2 oraz art. 22
Artykuł 28	—
Artykuł 29	Artykuł 32

Rozporządzenie (WE) nr 2295/2003	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 30	—
Artykuł 31	—
Artykuł 32	—
Artykuł 33	Artykuł 26
Artykuł 34	Artykuł 27
Artykuł 35	Artykuł 4
Artykuł 36	Artykuł 17
Artykuł 37	—
Artykuł 38	Artykuł 36
Artykuł 39	Artykuł 37
ZAŁĄCZNIK I	—
ZAŁĄCZNIK II	ZAŁĄCZNIK I
ZAŁĄCZNIK III	ZAŁĄCZNIK II
ZAŁĄCZNIK IV	Artykuł 15
ZAŁĄCZNIK V	—

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 558/2007**z dnia 23 maja 2007 r.****otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentem taryfowym na przywóz młodych byków opasowych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Harmonogram CXL Światowej Organizacji Handlu (WTO) wymaga od Wspólnoty otwarcia rocznego kontyngentu taryfowego na przywóz 169 000 sztuk młodych byków opasowych. Jednakże w wyniku negocjacji, które doprowadziły do zawarcia porozumienia w formie wymiany listów między Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki zgodnie z art. XXIV:6 i art. XXVIII GATT 1994 ⁽²⁾, zatwierdzonego decyzją Rady 2006/333/WE ⁽³⁾, Wspólnota zobowiązała się do włączenia do swojego harmonogramu w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich zwiększenia tego przywozowego kontyngentu taryfowego do 24 070 sztuk.
- (2) Konieczne jest ustanowienie szczegółowych zasad otwarcia i zarządzania niniejszym przywozowym kontyngentem taryfowym w okresach od dnia 1 lipca do dnia 30 czerwca roku następnego.
- (3) Zgodnie z art. 29 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1254/1999 przywozem do Wspólnoty powinno się zarządzać z wykorzystaniem pozwoleń na przywóz. Jednakże zarządzanie niniejszym kontyngentem powinno odbywać się dwuetapowo: najpierw przyznawane są uprawnienia do przywozu, a następnie wydaje się pozwolenia na przywóz, zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1301/2006 z 31 sierpnia 2006 r. ustanawiającego wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz ⁽⁴⁾. W ten sposób podmioty gospodarcze, które uzyskały uprawnienia do przywozu, powinny mieć możliwość zadecydowania, w okresie obowiązy-

wania kontyngentu, w którym momencie ubiegać się o pozwolenia na przywóz, mając na uwadze swój rzeczywisty obrót handlowy. W każdym przypadku rozporządzenie (WE) nr 1301/2006 ogranicza okres ważności pozwoleń do ostatniego dnia okresu obowiązywania przywozowych kontyngentów taryfowych.

- (4) Konieczne jest ustanowienie zasad dotyczących składania wniosków oraz informacji podawanych na wnioskach i na pozwoleniach, tam gdzie to konieczne jako uzupełnienie lub odstępstwo od niektórych przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1445/95 z dnia 26 czerwca 1995 r. w sprawie zasad stosowania pozwoleń na przywóz i na wywóz w sektorze wołowiny i cielęciny oraz uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 2377/80 ⁽⁵⁾ oraz przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych ⁽⁶⁾.
- (5) Rozporządzenie (WE) nr 1301/2006 ustanawia w szczególności szczegółowe przepisy w sprawie wniosków o uprawnienia do przywozu, statusu wnioskodawców oraz wydawania pozwoleń na przywóz. Przepisy wymienionego rozporządzenia powinny mieć zastosowanie, od dnia 1 lipca 2007 r., do pozwoleń na przywóz wydanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, nie naruszając dodatkowych warunków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.
- (6) Aby zapobiec spekulacji, ilości do wykorzystania w ramach kontyngentu powinny zostać udostępnione podmiotom, które mogą wykazać, że rzeczywiście zajmowały się przywozem z krajów trzecich na dużą skalę. Mając to na uwadze, jak również dbając o zapewnienie skutecznego zarządzania, odnośni handlowcy powinni spełniać wymóg przywozu co najmniej 50 zwierząt w każdym z dwóch okresów referencyjnych określonych w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1301/2006, zważywszy na fakt, że partię 50 zwierząt można uznać za partię opłacalną ekonomicznie. Ponadto ze względów administracyjnych należy zezwolić państwom członkowskim na akceptowanie poświadczonych kopii dokumentów będących dowodem prowadzenia wymiany handlowej z krajami trzecimi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 124 z 11.5.2006, str. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 124 z 11.5.2006, str. 13.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 238 z 1.9.2006, str. 13. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 289/2007 (Dz.U. L 78 z 17.3.2007, str. 17).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 143 z 27.6.1995, str. 35. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1965/2006 (Dz.U. L 408 z 30.12.2006, str. 27).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 152 z 24.6.2000, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2006 (Dz.U. L 365 z 21.12.2006, str. 52).

- (7) Również w celu zapobiegania spekulacji należy ustalić kwotę zabezpieczenia z tytułu uprawnień do przywozu, pozwolenia na przywóz nie powinny podlegać przeniesieniu oraz pozwolenia powinny być wydawane podmiotom gospodarczym wyłącznie w odniesieniu do ilości, na które zostały im przyznane uprawnienia do przywozu.
- (8) W celu nałożenia na podmioty obowiązku ubiegania się o pozwolenia na przywóz dla wszystkich przyznanym uprawnień do przywozu należy ustalić, że złożenie wniosku o pozwolenie w odniesieniu do przyznanym ilości stanowi, w wypadku zabezpieczenia z tytułu uprawnień do przywozu, podstawowy wymóg w rozumieniu rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2220/85 z dnia 22 lipca 1985 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu zabezpieczeń w odniesieniu do produktów rolnych⁽¹⁾.
- (9) Z doświadczenia wynika, że właściwe zarządzanie kontyngentem wymaga również, aby posiadacz pozwolenia był faktycznym importerem. Dlatego taki importer powinien aktywnie uczestniczyć w kupnie, transporcie i przywozie odnośnych zwierząt. Udokumentowanie tych czynności powinno zatem również stanowić zasadniczy wymóg w odniesieniu do zabezpieczenia pozwoleń, w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.
- (10) Stosowanie niniejszego kontyngentu taryfowego wymaga skutecznych kontroli określonych miejsc przeznaczenia przywożonych zwierząt. Zwierzęta powinny być zatem tuczone w państwie członkowskim, które przyznało uprawnienia do przywozu.
- (11) Zabezpieczenie musi być wniesione, aby zapewnić, że zwierzęta są tuczone przez przynajmniej 120 dni w wyznaczonych miejscach produkcji. Kwota zabezpieczenia powinna obejmować różnicę między cłem wynikającym ze Wspólnej Taryfy Celnej a obniżoną stawką celną obowiązującą w dniu dopuszczenia omawianych zwierząt do swobodnego obrotu.
- (12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wołowiny i Cielęciny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym otwiera się kontyngent taryfowy na 24 070 sztuk młodych byków objętych kodami 0102 90 05, 0102 90 29 lub 0102 90 49 i przeznaczonych do tuczenia

⁽¹⁾ Dz.U. L 205 z 3.8.1985, str. 5. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2006.

we Wspólnocie w perspektywie wieloletniej na okresy od dnia 1 lipca do dnia 30 czerwca roku następnego (okresy obowiązywania przywozowego kontyngentu taryfowego).

Kontyngentowi taryfowemu nadaje się numer porządkowy 09.4005.

2. Cła przywozowe stosowane w ramach kontyngentu taryfowego określonego w ust. 1 wynoszą 16 % *ad valorem* plus 582 EUR za tonę netto.

Stawka celna przewidziana w akapicie pierwszym jest stosowana, pod warunkiem że przywożone zwierzęta są tuczone przynajmniej przez 120 dni w państwie członkowskim, które wystawiło pozwolenie na przywóz.

Artykuł 2

1. Zarządzanie przywozowym kontyngentem taryfowym, o którym mowa w art. 1 ust. 1, odbywa się dwuetapowo: najpierw przyznawane są uprawnienia do przywozu, a następnie wydaje się pozwolenia na przywóz.

2. O ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, stosuje się przepisy rozporządzeń (WE) nr 1445/95, (WE) nr 1291/2000 i (WE) nr 1301/2006.

Artykuł 3

1. Do celów zastosowania art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1301/2006 wnioskodawcy wykazują, że dokonali przywozu co najmniej 50 zwierząt objętych kodem CN 0102 90 podczas każdego z dwóch okresów referencyjnych określonych w wymienionym artykule oraz że byli komercyjnie i logistycznie odpowiedzialni za zakup, transport i odprawę dopuszczającą do swobodnego obrotu odnośnych zwierząt.

Dowód spełnienia tych warunków stanowią wyłącznie następujące dokumenty:

a) kopie dokumentów, o których mowa w art. 5 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1301/2006, należycie poświadczone przez organy celne;

b) oryginał faktury handlowej lub jej poświadczona kopia, sporządzona na nazwisko posiadacza pozwolenia przez sprzedawcę lub jego przedstawiciela, posiadających siedzibę w kraju trzecim wywozu, oraz dowód płatności dokonanej przez posiadacza pozwolenia lub otwarcia przez posiadacza pozwolenia nieodwołalnej akredytywy dokumentowej na rzecz sprzedawcy;

c) konosament lub, w stosownych przypadkach, dokument przewozu drogą lądową lub powietrzną wystawiony na nazwisko posiadacza pozwolenia i obejmujący odnośne zwierzęta.

2. Spółka utworzona poprzez połączenie spółek, z których każda wykazuje przywozy referencyjne zgodne z minimalną ilością wskazaną w ust. 1 akapit pierwszy, może wykorzystać te przywozy referencyjne jako dowód prowadzenia działalności handlowej.

Artykuł 4

1. Wnioski o uprawnienia do przywozu należy składać do godziny 13.00 czasu brukselskiego dnia 1 czerwca roku poprzedzającego dany okres przywozowego kontyngentu taryfowego.

2. Zabezpieczenie w wysokości 3 EUR za sztukę bydła związane z uprawnieniami do przywozu składane jest właściwemu organowi wraz z wnioskiem o przyznanie uprawnień do przywozu.

3. Piątego dnia roboczego po upływie terminu składania wniosków, najpóźniej o godzinie 16.00 czasu brukselskiego, państwa członkowskie powiadamiają Komisję o całkowitej ilości, w odniesieniu do której złożono wnioski.

Artykuł 5

1. Uprawnienia do przywozu przyznaje się od siódmego do szesnastego dnia roboczego po upływie terminu składania powiadomień, o którym mowa w art. 4 ust. 3.

2. Jeśli zastosowanie współczynnika przydziału wymienionego w art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1301/2006 powoduje przyznanie mniejszych uprawnień do przywozu niż te, o które ubiega się wnioskodawca, zabezpieczenie złożone zgodnie z art. 4 ust. 2 zostaje bezzwłocznie zwrócone w odpowiedniej proporcji.

Artykuł 6

1. Dopuszczenie do swobodnego obrotu ilości przyznaných w ramach kontyngentu, o którym mowa w art. 1 ust. 1, odbywa się za okazaniem pozwolenia na przywóz.

2. Wnioski o pozwolenie na przywóz obejmują całkowitą przyznaną ilość. Ten obowiązek stanowi podstawowy wymóg w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

Artykuł 7

1. Wnioski o pozwolenie na przywóz mogą być składane wyłącznie w państwie członkowskim, w którym wnioskodawca ubiegał się o i uzyskał uprawnienia do przywozu w ramach kontyngentu określonego w art. 1 ust. 1.

Każdorazowe wydanie pozwolenia na przywóz powoduje odpowiednie ograniczenie uzyskanych uprawnień do przywozu oraz, w odpowiedniej proporcji, bezzwłoczny zwrot zabezpieczenia złożonego zgodnie z art. 4 ust. 2.

2. Pozwolenia na przywóz wydaje się na wniosek i wystawia na nazwę podmiotu gospodarczego, który otrzymał uprawnienia do przywozu.

3. Wnioski o pozwolenie na przywóz oraz pozwolenia na przywóz zawierają następujące informacje:

a) w polu 8, kraj pochodzenia;

b) w polu 16, co najmniej jeden spośród następujących kodów CN: 0102 90 05, 0102 90 29 lub 0102 90 49;

c) w polu 30, numer seryjny kwoty (09.4005) oraz jedną z adnotacji określonych w załączniku I.

Artykuł 8

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 prawa wynikające z pozwoleń na przywóz wydanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie podlegają przeniesieniu.

2. Przyznanie pozwolenia na przywóz uwarunkowane jest złożeniem zabezpieczenia w wysokości 12 EUR za sztukę bydła, które wnioskodawca powinien złożyć wraz z wnioskiem o pozwolenie.

3. W drodze odstępstwa od przepisów sekcji 4 tytułu III rozporządzenia (WE) nr 1291/2000 zabezpieczenie określone w ust. 2 niniejszego artykułu nie może zostać uwolnione do czasu przedstawienia dowodów na to, że posiadacz pozwolenia był komercyjnie i logistycznie odpowiedzialny za zakup, transport i odprawę dopuszczającą do swobodnego obrotu odnośnych zwierząt, zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 9

1. W momencie dopuszczenia do swobodnego obrotu importer dostarcza dowód na to, że:

a) przekazał pisemne zobowiązanie do informowania w terminie jednego miesiąca właściwego organu państwa członkowskiego, który wydał pozwolenie, o gospodarstwie lub gospodarstwach, w których ma być tuczone młode bydło;

b) złożył zabezpieczenie w kwocie ustanowionej dla każdego kwalifikującego się kodu CN z załącznika II do właściwego organu państwa członkowskiego, który wydał pozwolenie. Tuczenie przywiezionych zwierząt w tym państwie członkowskim przez okres przynajmniej 120 dni od daty przyjęcia zgłoszenia celnego dopuszczającego do swobodnego obrotu jest wymogiem podstawowym w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2220/85.

2. Z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej zabezpieczenie określone w ust. 1 lit. b) jest uwalniane tylko wtedy, gdy właściwemu organowi państwa członkowskiego dostarczony jest dowód na to, że młode bydło:

- a) zostało utuczone w gospodarstwie lub gospodarstwach wymienionych zgodnie z ust. 1;
- b) nie zostało poddane ubojowi przed upływem terminu 120 dni od dnia przywozu; lub
- c) zostało poddane ubojowi z powodów zdrowotnych lub padło w wyniku choroby lub wypadku przed upływem tego terminu.

Zabezpieczenie jest zwalniane niezwłocznie po dostarczeniu takiego dowodu.

Jednakże w przypadku, gdy termin określony w ust. 1 lit. a) nie został dotrzymany, zabezpieczenie, które ma być zwolnione, jest obniżane o:

— 15 %, oraz o

— 2 % pozostałej kwoty za każdy dzień, o który został przekroczony ten termin.

Kwoty, które nie są uwolnione, ulegają przepadkowi.

3. Jeżeli dowód określony w ust. 2 nie zostanie dostarczony w terminie 180 dni od daty przywozu, zabezpieczenie ulega przepadkowi.

Jednakże jeśli taki dowód nie zostanie dostarczony w terminie 180 dni przewidzianych w akapicie pierwszym, lecz jest wystawiony w terminie sześciu miesięcy po tym okresie, kwota utracona, pomniejszona o 15 % zabezpieczenia, jest wypłacana.

Artykuł 10

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2007 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Adnotacje określone w art. 7 ust. 3 lit. c)

- w języku bułgarskim: Живи мъжки животни от рода на едрия рогат добитък с живо телло ненадвншавашо 300 кг за глава добитък, предназначени за угояване [Регламент (ЕО) № 558/2007]
- w języku hiszpańskim: Bovinos machos vivos de peso vivo inferior o igual a 300 kg [Reglamento (CE) n° 558/2007]
- w języku czeskim: Živí býci s živou váhou nepřevyšující 300 kg na kus, na výkrm (Nařízení (ES) č. 558/2007)
- w języku duńskim: Levende ungtyre til opfedning, med en levende vægt på ikke over 300 kg pr. dyr (forordning (EF) nr. 558/2007)
- w języku niemieckim: Lebende männliche Rinder mit einem Gewicht von höchstens 300 kg je Tier, zur Mast bestimmt (Verordnung (EG) Nr. 558/2007)
- w języku estońskim: Elusad isasveised elusmassiga kuni 300 kg, nuumamiseks (määrus (EÜ) nr 558/2007)
- w języku greckim: Ζώντα βοοειδή με βάρος ζώντος που δεν υπερβαίνει τα 300 kg ανά κεφαλή, προς πάχυνση [κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 558/2007]
- w języku angielskim: Live male bovine animals of a live weight not exceeding 300 kg per head, for fattening (Regulation (EC) No 558/2007)
- w języku francuskim: Bovins mâles vivants d'un poids vif inférieur ou égal à 300 kg par tête, destinés à l'engraissement [règlement (CE) n° 558/2007].
- w języku włoskim: Bovini maschi vivi di peso vivo non superiore a 300 kg per capo, destinati all'ingrasso [regolamento (CE) n. 558/2007]
- w języku łotewskim: Jaunbulli nobarošanai, kuru dzīvsvars nepārsniedz 300 kg (Regula (EK) Nr. 558/2007)
- w języku litewskim: Penėjimui skirti gyvi vyriškos lyties galvijai, kurių vieno gyvasis svoris yra ne didesnis kaip 300 kg (Reglamentas (EB) Nr. 558/2007)
- w języku węgierskim: Legfeljebb 300 kg egyedi élőtömegű élő hím szarvasmarhaféle, hizlalás céljára (558/2007/EK rendelet)
- w języku maltańskim: Annimali bovini hajjin tas-sess maskil b'piz ħaj li ma jisboqx it-300 kg kull ras, għat-tismin (ir-Regolament (KE) Nru 558/2007)
- w języku niderlandzkim: Levende mannelijke mestrunderen met een gewicht van niet meer dan 300 kg per dier (Verordening (EG) nr. 558/2007)
- w języku polskim: Żywe młode byki o żywej wadze nieprzekraczającej 300 kg za sztukę bydła, opasowe (rozporządzenie (WE) nr 558/2007)
- w języku portugalskim: Bovinos machos vivos com peso vivo inferior ou igual a 300 kg por cabeça, para engorda [Regulamento (CE) n.º 558/2007]
- w języku rumuńskim: Masculi vii din specia bovină cu o greutate în viu mai mică sau egală cu 300 kg per cap, destinați îngrășării [Regulamentul (CE) nr. 558/2007]
- w języku słowackim: Živé býčky so živou hmotnosťou do 300 kg na kus, určené pre ďalší výkrm [nariadenie (ES) č. 558/2007]
- w języku słoweńskim: Živo moško govedo za pitanje, katerega živa teža ne presega 300 kg na glavo (Uredba (ES) št. 558/2007)
- w języku fińskim: Lihotettaviksi tarkoitettuja eläviä urospuolisia nautaeläimiä, elopaino enintään 300 kg/eläin (asetus (EY) N:o 558/2007)
- w języku szwedzkim: Levande handjur av nötkreatur som väger högst 300 kg, för gödning (förordning (EG) nr 558/2007)

ZAŁĄCZNIK II

Kwoty zabezpieczeń

Byki opasowe (kod CN)	Kwota (EUR) za sztukę
0102 90 05	28
0102 90 29	56
0102 90 49	105

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 559/2007**z dnia 23 maja 2007 r.****ustalające współczynnik przydziału dotyczący wydawania pozwoleń, o które złożono wnioski w okresie od dnia 14 do 18 maja 2007 r., na przywóz produktów cukrowniczych w ramach kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 950/2006 z dnia 28 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady przywozu i rafinacji produktów cukrowniczych w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 w ramach niektórych kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3, a także mając na uwadze, co następuje:

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 950/2006 lub rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1832/2006 z dnia 13 grudnia 2006 r. ustanawiającym środki przejściowe w sektorze cukru ze względu na przystąpienie Bułgarii i Rumunii ⁽³⁾, w tygodniu od dnia 14 do 18 maja 2007 r. do właściwych organów złożono wnioski

o wydanie pozwoleń na przywóz ogółem ilości równej lub przekraczającej ilość dostępną dla numeru porządkowego 09.4346 (2006–2007).

- (2) W tej sytuacji Komisja powinna ustalić współczynnik przydziału umożliwiający wydawanie pozwoleń proporcjonalnie do ilości dostępnej oraz poinformować państwa członkowskie o tym, że ustalony limit został wykorzystany,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 950/2006 lub art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1832/2006 pozwolenia na przywóz są wydawane w odniesieniu do wniosków złożonych od dnia 14 do 18 maja 2007 r., w ramach limitów ilościowych określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2006/2006 (Dz.U. L 379 z 28.12.2006, str. 95).

⁽³⁾ Dz.U. L 354 z 14.12.2006, str. 8.

ZAŁĄCZNIK

Cukier preferencyjny AKP-Indie
Tytuł IV rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2006/2007

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 14 do dnia 18 maja 2007 r.	Limit
09.4331	Barbados	100	
09.4332	Belize	0	Wykorzystany
09.4333	Wybrzeże Kości Słoniowej	100	
09.4334	Demokratyczna Republika Konga	100	
09.4335	Fidzi	0	Wykorzystany
09.4336	Gujana	0	Wykorzystany
09.4337	Indie	0	Wykorzystany
09.4338	Jamajka	100	
09.4339	Kenia	100	
09.4340	Madagaskar	100	
09.4341	Malawi	100	
09.4342	Mauritius	100	
09.4343	Mozambik	0	Wykorzystany
09.4344	Saint Kitts i Nevis	—	
09.4345	Surinam	—	
09.4346	Suazi	100	Wykorzystany
09.4347	Tanzania	0	Wykorzystany
09.4348	Trynidad i Tobago	100	
09.4349	Uganda	—	
09.4350	Zambia	100	
09.4351	Zimbabwe	100	

Cukier preferencyjny AKP-Indie
Tytuł IV rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2007/2008

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 14 do dnia 18 maja 2007 r.	Limit
09.4331	Barbados	—	
09.4332	Belize	100	
09.4333	Wybrzeże Kości Słoniowej	—	
09.4334	Demokratyczna Republika Konga	—	
09.4335	Fidzi	100	
09.4336	Gujana	100	

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wniosek w tygodniu od dnia 14 do dnia 18 maja 2007 r.	Limit
09.4337	Indie	100	
09.4338	Jamajka	—	
09.4339	Kenia	—	
09.4340	Madagaskar	—	
09.4341	Malawi	—	
09.4342	Mauritius	—	
09.4343	Mozambik	100	
09.4344	Saint Kitts i Nevis	—	
09.4345	Surinam	—	
09.4346	Suazi	—	
09.4347	Tanzania	100	
09.4348	Trynidad i Tobago	—	
09.4349	Uganda	—	
09.4350	Zambia	—	
09.4351	Zimbabwe	—	

Cukier uzupełniający

Tytuł V rozporządzenia (WE) nr 950/2006

Rok gospodarczy 2006/2007

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wniosek w tygodniu od dnia 14 do dnia 18 maja 2007 r.	Limit
09.4315	Indie	100	
09.4316	Kraje objęte Protokołem AKP	100	

Cukier wymieniony w koncesji CXL
Tytuł VI rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2006/2007

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 14 do dnia 18 maja 2007 r.	Limit
09.4317	Australia	0	Wykorzystany
09.4318	Brazylia	0	Wykorzystany
09.4319	Kuba	0	Wykorzystany
09.4320	Pozostałe kraje trzecie	0	Wykorzystany

Cukier z krajów bałkańskich
Tytuł VII rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2006/2007

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 14 do dnia 18 maja 2007 r.	Limit
09.4324	Albania	100	Wykorzystany
09.4325	Bośnia i Hercegowina	0	
09.4326	Serbia, Czarnogóra oraz Kosowo	100	
09.4327	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	100	
09.4328	Chorwacja	100	

Cukier pozakwotowy i przemysłowy z przywozu
Tytuł VIII rozporządzenia (WE) nr 950/2006
Rok gospodarczy 2006/2007

Nr porządkowy	Rodzaj	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 14 do dnia 18 maja 2007 r.	Limit
09.4380	Pozakwotowy	—	
09.4390	Przemysłowy	100	

Przywóz cukru w ramach przejściowych kontyngentów taryfowych otwartych dla Bułgarii i Rumunii
Rozdział 1 sekcja 2 rozporządzenia (WE) nr 1832/2006
Rok gospodarczy 2006/2007

Nr porządkowy	Państwo	% pozwoleń wydanych dla ilości, o które złożono wnioski w tygodniu od dnia 14 do dnia 18 maja 2007 r.	Limit
09.4365	Bułgaria	0	Wykorzystany
09.4366	Rumunia	100	

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 560/2007

z dnia 23 maja 2007 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2001 ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 w odniesieniu do handlu z krajami trzecimi produktami w sektorze wina

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 63 ust. 8,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 63 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, w zakresie koniecznym do zagwarantowania wywozu produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 lit. a) i b) tego rozporządzenia, na podstawie cen tych produktów na rynku światowym oraz w ramach ograniczeń wynikających z porozumień zawartych zgodnie z art. 300 Traktatu, różnica pomiędzy tymi cenami i cenami we Wspólnocie może być pokryta przez refundację wywozową.
- (2) Refundacje wywozowe mogą zostać ustalone w celu zmniejszenia luki konkurencyjnej między wywozem Wspólnoty a wywozem krajów trzecich. Pozycja konku-

rencyjna wywozu wspólnotowego do niektórych bliskich miejsc przeznaczenia i do krajów trzecich, w których produktom wspólnotowym przyznano traktowanie preferencyjne, jest obecnie szczególnie korzystna. Refundacje wywozowe do tych miejsc przeznaczenia powinny być zatem zniesione.

- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie Komisji (WE) nr 883/2001 ⁽²⁾.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 883/2001 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2007 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 128 z 10.5.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2016/2006 (Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 38).

ZAŁĄCZNIK

W załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 883/2001 tekst znajdujący się pod nagłówkiem „strefa 3” oraz „strefa 4” otrzymuje brzmienie:

„Strefa 3: Europa Wschodnia i państwa Wspólnoty Niepodległych Państw

Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Gruzja, Kazachstan, Kirgistan, Mołdawia, Rosja, Tadżykistan, Turkmenistan, Ukraina i Uzbekistan.

Strefa 4: Europa Zachodnia

Islandia, Norwegia.”

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 7 maja 2007 r.

w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka i dwóch zastępców członków z Łotwy

(2007/350/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 263,

uwzględniając propozycje rządu Łotwy,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 24 stycznia 2006 r. Rada przyjęła decyzję 2006/116/WE⁽¹⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2006 r. do dnia 25 stycznia 2010 r.

(2) W następstwie wygaśnięcia mandatu pana Uldisa AUGULISA zwolniło się stanowisko członka Komitetu Regionów. W następstwie mianowania pana Aleksandra LIELMEŽSA członkiem Komitetu Regionów zwolniło się stanowisko zastępcy członka tego Komitetu. W następstwie wygaśnięcia mandatu pana Gunārsa LAICĀNSA zwolniło się stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym następujące osoby zostaną mianowane na okres pozostający do końca kadencji, to znaczy do dnia 25 stycznia 2010 r.:

a) na stanowisko członka:

— pan Aleksandrs LIELMEŽS, na miejsce pana Uldisa AUGULISA;

b) na stanowiska zastępców członków:

— pani Ligita GINTERE, przewodnicząca rady gminy Jaunpils, na miejsce pana Aleksandra LIELMEŽSA,

— pan Jānis NEIMANIS, przewodniczący rady miasta Grobina, na miejsce pana Gunārsa LAICĀNSA.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 maja 2007 r.

W imieniu Rady

H. SEEHOFER

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 25.2.2006, str. 75.

DECYZJA RADY
z dnia 7 maja 2007 r.
w sprawie mianowania do Komitetu Regionów zastępcy członka z Austrii
(2007/351/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 263,

uwzględniając wniosek rządu Austrii,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 24 stycznia 2006 r. Rada przyjęła decyzję 2006/116/WE w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2006 r. do dnia 25 stycznia 2010 r.⁽¹⁾.
- (2) Stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu pana Andreasa SCHIEDERA,

Artykuł 1

Pani Elisabeth VITOUCH, Gemeinderätin der Stadt Wien, zostaje niniejszym mianowana członkiem Komitetu Regionów na pozostały okres kadencji, to znaczy do dnia 25 stycznia 2010 r., na stanowisko zastępcy członka, na miejsce pana Andreasa SCHIEDERA.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 maja 2007 r.

W imieniu Rady

H. SEEHOFER

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 25.2.2006, str. 75.

DECYZJA RADY
z dnia 14 maja 2007 r.
w sprawie mianowania zastępcy dyrektora Europolu
(2007/352/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Konwencję w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (konwencja o Europolu) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 29 ust. 2,

działając jako organ mający uprawnienia do mianowania zastępców dyrektora Europolu,

uwzględniając opinię zarządu,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W związku z upływem kadencji jednego z zastępców dyrektora Europolu konieczne jest mianowanie na to stanowisko innej osoby.
- (2) Regulamin pracowniczy mający zastosowanie do pracowników Europolu ⁽²⁾, w szczególności jego dodatek 8, zawiera przepisy szczególne dotyczące procedury wyboru dyrektora lub zastępcy dyrektora Europolu.
- (3) Zarząd przedstawił Radzie ostateczną listę odpowiednich kandydatów na stanowisko zastępcy dyrektora wraz z pełnymi aktami każdego z nich, a także pełną listę kandydatów.

- (4) Opierając się na wszelkich stosownych informacjach dostarczonych przez zarząd, Rada zamierza mianować kandydata, który według niej spełnia wszystkie wymagania wiążące się z objęciem wolnego stanowiska zastępcy dyrektora,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zastępcą dyrektora Europolu na okres od dnia 1 sierpnia 2007 r. do dnia 31 lipca 2011 r. zostaje niniejszym mianowany pan Eugenio ORLANDI.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2007 r.

W imieniu Rady
F.-W. STEINMEIER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, str. 2.

⁽²⁾ Patrz: akt Rady z dnia 3 grudnia 1998 r. ustanawiający regulamin pracowniczy mający zastosowanie do pracowników Europolu (Dz.U. C 26 z 30.1.1999, str. 23), zmieniony aktem Rady z dnia 19 grudnia 2002 r. (Dz.U. C 24 z 31.1.2003, str. 1).

IV

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 394/06/COL

z dnia 13 grudnia 2006 r.

zatwierdzająca zaktualizowany program usuwania wszystkich ryb zakażonych zakaźną anemią łososia (ISA) w gospodarstwach norweskich przedłożony przez Norwegię

URZĄD NADZORU EFTA,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym (dalej zwane „Porozumieniem EOG”), w szczególności jego art. 109 oraz protokół 1 do tego porozumienia,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności jego art. 5 ust. 2 lit. d) oraz protokół 1 do tego porozumienia,

UWZGLĘDNIAJĄC akt prawny, o którym mowa w pkt 3.1.7. rozdziału I załącznika I do Porozumienia EOG, dyrektywa Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb, ze zmianami dostosowany protokołem 1 do Porozumienia EOG, w szczególności art. 6 lit. a) tiret pierwsze tego aktu prawnego,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję Urzędu Nadzoru EFTA nr 196/04/COL z dnia 14 lipca 2004 r. upoważniającą członka ponoszącego szczególną odpowiedzialność za swobodny przepływ towarów do podejmowania niektórych decyzji i środków, w szczególności jej pkt 1,

MAJĄC NA UWADZE, że art. 6 lit. a) tiret pierwsze wspomnianego aktu prawnego stanowi, że w celu zwalczania ognisk zakaźnej anemii łososia (ISA) wszystkie ryby w zakażonym gospodarstwie muszą zostać usunięte zgodnie z programem ustanowionym przez urzędowe służby i zatwierdzonym przez Urząd Nadzoru EFTA (dalej zwany „Urzędem”),

MAJĄC NA UWADZE, że akt, o którym mowa w pkt 3.2.29. rozdziału I załącznika I do Porozumienia o EOG, decyzja Komisji nr 2003/466/WE z dnia 13 czerwca 2003 r. ustanawiająca kryteria podziału na strefy i urzędowego nadzoru w następstwie podejrzenia lub potwierdzenia występowania niedokrwiistości zakaźnej łososia (ISA), określa plany pobierania

próbek oraz metody diagnostyczne do celów wykrywania i potwierdzania ISA, jak również kryteria podziału na strefy i urzędowego nadzoru w następstwie podejrzenia lub potwierdzenia występowania ISA,

MAJĄC NA UWADZE, że Urząd swoją decyzją nr 226/04/COL z dnia 9 września 2004 r. zatwierdził program usuwania wszystkich ryb zakażonych niedokrwiistością zakaźną łososia w gospodarstwach norweskich przedłożony przez Norwegię,

MAJĄC NA UWADZE, że pismem z dnia 21 marca 2006 r. Norwegia zwróciła się do Urzędu z wnioskiem o zatwierdzenie pewnych zmian w swoim programie usuwania wszystkich ryb zakażonych niedokrwiistością zakaźną łososia w gospodarstwach norweskich, zatwierdzonym decyzją Urzędu nr 226/04/COL z dnia 9 września 2004 r.,

MAJĄC NA UWADZE, że Urząd Nadzoru EFTA w ścisłej współpracy z Komisją Wspólnot Europejskich przeanalizował proponowane zmiany w programie przedłożonym przez Norwegię w świetle obecnego stanu wiedzy naukowej i technicznej,

MAJĄC NA UWADZE, że usunięcie ryb należy przeprowadzić w taki sposób, aby zapobiec dalszemu rozprzestrzenianiu się choroby na inne gospodarstwa i populację dzikich zwierząt podatnych na tę infekcję,

MAJĄC NA UWADZE, że podstawą do usunięcia ryb musi być analiza poszczególnych przypadków pod kątem ryzyka dalszego rozprzestrzeniania się choroby, włącznie z oceną, czy ognisko ma poważny charakter, i innymi okolicznościami wpływającymi na ryzyko, przy uwzględnieniu dotychczasowych doświadczeń praktycznych i dowodów naukowych,

MAJĄC NA UWADZE, że ocena wskazuje, że proponowane zmiany w programie przedłożonym przez Norwegię spełniają wymagania dla tego typu programu, a zatem należy je zatwierdzić,

MAJĄC NA UWADZE, że Urząd Nadzoru EFTA decyzją nr 314/06/COL skierował sprawę do Komitetu Weterynaryjnego EFTA wspomagającego Urząd Nadzoru EFTA,

MAJĄC NA UWADZE wniosek Komitetu Weterynaryjnego EFTA wspomagającego Urząd Nadzoru EFTA oraz w celu zagwarantowania pewności prawnej, w niniejszej decyzji należy dodać nowy punkt, wskazujący, że decyzja Urzędu nr 226/04/COL z dnia 9 września 2004 r. zostaje uchylona,

Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Weterynaryjnego EFTA, wspomagającego Urząd Nadzoru EFTA,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

1) Uaktualniony program usuwania wszystkich ryb zakażonych zakaźną anemią łososia (ISA) w gospodarstwach norweskich przedłożony przez Norwegię zostaje niniejszym zatwierdzony.

2) Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 226/04/COL z dnia 9 września 2004 r. zatwierdzająca przedłożony przez Norwegię program usuwania wszystkich ryb zakażonych niedokrwistością zakaźną łososia (ISA) w gospodarstwach norweskich zostaje niniejszym uchylona.

3) Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 13 grudnia 2006 r.

4) Niniejsza decyzja skierowana jest do Norwegii.

5) Niniejsza decyzja jest autentyczna w języku angielskim.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 grudnia 2006 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Kristján Andri STEFÁNSSON
Cyhonek Kolegium

Niels FENGER
Dyrektor

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA**NR 28/07/COL****z dnia 19 lutego 2007 r.****dotycząca urzędowego uznania Norwegii za terytorium wolne od gruźlicy bydła, brucelozy bydła i enzootycznej białaczki bydła w zakresie dotyczącym stad bydła**

URZĄD NADZORU EFTA,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwane dalej „Porozumieniem EOG”), w szczególności jego art. 109 i protokół 1,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności jego art. 5 ust. 2 lit. d) oraz protokół 1,

UWZGLĘDNIAJĄC akt, o którym mowa w rozdziale I pkt 4.1.1. załącznika I do porozumienia EOG, dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁽¹⁾, zmieniona i dostosowana do porozumienia EOG, a w szczególności do jego załącznika A rozdział II pkt 4, załącznika A rozdział II pkt 7 oraz załącznika D rozdział I sekcja E, protokołem 1 do tego porozumienia,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję Urzędu Nadzoru EFTA nr 24/07/COL z dnia 14 lutego 2007 r., na mocy której zwrócono się do właściwego członka kolegium komisarzy o przyjęcie decyzji dotyczącej urzędowego uznania Norwegii za terytorium wolne od gruźlicy bydła, brucelozy bydła i enzootycznej białaczki bydła w zakresie dotyczącym stad bydła, o ile projekt tej decyzji pozostaje w zgodności z opinią Komitetu Weterynaryjnego EFTA,

MAJĄC NA UWADZE, że dyrektywa 64/432/EWG przewiduje, że państwa EFTA należące do EOG albo ich części lub regiony mogą zostać oficjalnie uznane za terytoria wolne od gruźlicy bydła, brucelozy bydła oraz enzootycznej białaczki bydła w zakresie dotyczącym stad bydła, pod warunkiem spełnienia konkretnych warunków, określonych w tym akcie,

MAJĄC NA UWADZE, że w piśmie z dnia 29 czerwca 2004 r. Norwegia przedłożyła Urzędowi właściwą dokumentację odnoszącą się do enzootycznej białaczki bydła zgodnie z załącznikiem D rozdział I sekcja E oraz art. 8 dyrektywy 64/432/EWG,

MAJĄC NA UWADZE, że w pismach z dnia 14 lutego 2005 r., 13 grudnia 2005 r. oraz 26 października 2006 r. Norwegia przedłożyła Urzędowi zaktualizowane informacje dotyczące enzootycznej białaczki bydła, o których przedstawienie zwrócił się on po rozmowach odbytych z Komisją Europejską,

MAJĄC NA UWADZE, że Urząd Nadzoru EFTA, w ścisłej współpracy z Komisją Europejską, rozpatrzył całą dokumentację przedłożoną przez Norwegię, w wyniku czego stwierdził, że program dotyczący enzootycznej białaczki bydła przedłożony przez Norwegię spełnia wszystkie właściwe warunki przewidziane w dyrektywie 64/432/EWG,

MAJĄC NA UWADZE, że w związku z tym właściwe jest urzędowe uznanie Norwegii za terytorium wolne od enzootycznej białaczki bydła,

MAJĄC NA UWADZE, że na mocy decyzji Urzędu Nadzoru EFTA nr 66/94/COL i 67/94/COL z dnia 27 czerwca 1994 r. stwierdzono, że – o ile spełniono określone warunki – norweskie stada bydła uznaje się za wolne od brucelozy bydła oraz gruźlicy bydła,

MAJĄC NA UWADZE, że decyzje nr 66/94/COL i 67/94/COL zostały zastąpione przez decyzje Urzędu Nadzoru EFTA odpowiednio: nr 227/96/COL i nr 225/96/COL z dnia 4 grudnia 1996 r.,

MAJĄC NA UWADZE, że w celu zapewnienia większej jasności status stad bydła w Norwegii w zakresie dotyczącym występowania następujących chorób: gruźlica bydła, brucelozą bydła oraz enzootyczna białaczka bydła, powinien zostać określony w tej samej decyzji,

MAJĄC NA UWADZE, że w związku z tym decyzje Urzędu Nadzoru EFTA nr 225/96/COL i 227/96/COL powinny zostać zastąpione przez niniejszą decyzję,

MAJĄC NA UWADZE, że środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Weterynaryjnego EFTA, wspierającego prace Urzędu Nadzoru EFTA,

⁽¹⁾ Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

- 1) Zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG, terytorium Norwegii zostaje urzędowo uznane za wolne od gruźlicy bydła, brucellozy bydła oraz enzootycznej białaczki bydła w zakresie dotyczącym stad bydła.
- 2) Niniejsza decyzja skierowana jest do Norwegii.
- 3) Zgodnie z art. 109 ust. 2 Porozumienia EOG, Urząd Nadzoru EFTA przekazuje niniejszą decyzję, wraz ze zmianami, Komisji Europejskiej.
- 4) Decyzje Urzędu Nadzoru EFTA nr 227/96/COL i nr 225/96/COL z dnia 4 grudnia 1996 r. zostają zastąpione przez niniejszą decyzję.
- 5) Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 19 lutego 2007 r.
- 6) Niniejsza decyzja jest autentyczna w języku angielskim.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lutego 2007 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Bjørn T. GRYDELAND
Przewodniczący

Niels FENGER
Dyrektor

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 29/07/COL

z dnia 19 lutego 2007 r.

zatwierdzająca plan szczepień ochronnych ptaków utrzymywanych w ogrodach zoologicznych przeciwko wysoce zjadliwej grypie ptaków, przedłożony przez Norwegię

URZĄD NADZORU EFTA,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 109 i protokół 1,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności jego art. 5 ust. 2 lit. d) oraz protokół 1,

UWZGLĘDNIAJĄC akt, o którym mowa w rozdziale I pkt 3.1.5a załącznika I do Porozumienia EOG, dyrektywa Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków i uchylająca dyrektywę 92/40/EWG⁽¹⁾, dostosowana do Porozumienia EOG, w szczególności do jego art. 56 ust. 2 i art. 57 ust. 2, przez protokół 1 do tego porozumienia,

UWZGLĘDNIAJĄC akt mający zastosowanie wobec Norwegii, przyjęty po przeprowadzeniu procedur, o których mowa w części wprowadzającej rozdziału I załącznika I do Porozumienia EOG, decyzja Komisji 2006/474/WE z dnia 6 lipca 2006 r. dotycząca środków zapobiegających rozprzestrzenianiu się wysoce zjadliwej grypy ptaków wywołanej wirusem grypy A podtyp H5N1 u ptaków trzymanych w ogrodach zoologicznych oraz w zatwierdzonych jednostkach, instytucjach lub ośrodkach w państwach członkowskich oraz uchylająca decyzję 2005/744/WE⁽²⁾,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję Urzędu Nadzoru EFTA nr 22/07/COL z dnia 14 lutego 2007 r., na mocy której zwrócono się do właściwego członka kolegium komisarzy o przyjęcie decyzji, o ile projekt tej decyzji pozostaje w zgodności z opinią Komitetu Weterynaryjnego EFTA,

MAJĄC NA UWADZE, że grypa ptaków należy do zakaźnych chorób wirusowych drobiu i innych ptaków, powodując ich wysoką śmiertelność i zaburzenia, które w krótkim czasie mogą przybrać rozmiary epidemii i stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego oraz zdecydowanie zmniejszyć opłacalność hodowli drobiu,

MAJĄC NA UWADZE, że ze względu na przetrzymywanie ich w niewoli, ptaki w ogrodach zoologicznych oraz w zatwierdzonych jednostkach, instytucjach lub ośrodkach nie mają zazwyczaj kontaktu z drobiem ani innymi ptakami żyjącymi w niewoli i w związku z tym nie zachodzi żadne zagrożenie zarażeniem przez nie drobiu lub innych ptaków żyjących w niewoli, a biorąc pod uwagę wartość ptaków utrzymywanych w ogrodach zoologicznych, szczepienia ochronne takich ptaków mogą stanowić właściwy dodatkowy środek profilaktyczny,

MAJĄC NA UWADZE, że w dyrektywie 2005/94/WE ustanowiono zasady podejmowania szczepień ochronnych przeciwko grypie ptaków, m.in. ptaków żyjących w niewoli, takich jak ptaki utrzymywane w ogrodach zoologicznych, przewidując zarazem obowiązek występowania przez państwa EFTA należące do EOG do Urzędu Nadzoru EFTA z wnioskiem o zatwierdzenie ich planów szczepień ochronnych drobiu lub innych ptaków żyjących w niewoli,

MAJĄC NA UWADZE, że w decyzji 2006/474/WE ustanowiono określone wymogi związane ze środkami bezpieczeństwa biologicznego, mające na celu zapobieganie zarażeniu wysoce zjadliwą grypa ptaków wywołaną wirusem grypy A podtyp H5N1 ptaków utrzymywanych w ogrodach zoologicznych oraz w zatwierdzonych jednostkach, instytucjach i ośrodkach w państwach EFTA należących do EOG, w celu ochrony dzikiej fauny i zachowania różnorodności biologicznej,

MAJĄC NA UWADZE, że w decyzji Komisji 2006/474/WE ustanowiono także przepisy dotyczące szczepień ochronnych ptaków utrzymywanych w ogrodach zoologicznych oraz w zatwierdzonych jednostkach, instytucjach i ośrodkach, które państwa EFTA należące do EOG powinny przeprowadzić, jeśli uznają za właściwe zaszczepienie takich ptaków, przewidując zarazem obowiązek przedkładania przez państwa EFTA należące do EOG planów szczepień ptaków utrzymywanych w ogrodach zoologicznych Urzędowi Nadzoru EFTA,

MAJĄC NA UWADZE, że Urząd Nadzoru EFTA, w ścisłej współpracy z Komisją Europejską, rozpatrzył plany szczepień ochronnych przeciwko grypie ptaków przedłożone przez Norwegię zgodnie z dyrektywą 2005/94/WE i decyzją 2006/474/WE, w związku z czym powinny one zostać zatwierdzone,

MAJĄC NA UWADZE, że środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Weterynaryjnego EFTA wspierając prace Urzędu Nadzoru EFTA,

(¹) Dz.U. L 10 z 14.1.2006, str. 16.

(²) Dz.U. L 187 z 8.7.2006, str. 37.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

- 1) Niniejszym zatwierdza się plan szczepień ochronnych ptaków utrzymywanych w ogrodach zoologicznych przeciwko wysoce zjadliwej grypie ptaków przedłożony przez Norwegię w dniu 15 maja 2006 r., zgodnie z art. 56 ust. 2 dyrektywy 2005/94/WE i art. 4 decyzji 2006/474/WE.
- 2) Na mocy art. 109 ust. 2 Porozumienia EOG Urząd Nadzoru EFTA przekazuje Komisji Europejskiej plan szczepień ochronnych przedłożony przez Norwegię, wraz ze zmianami.

3) Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 19 lutego 2007 r.

4) Niniejsza decyzja jest autentyczna w języku angielskim.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lutego 2007 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Bjørn T. GRYDELAND
Przewodniczący

Niels FENGER
Dyrektor

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA**NR 30/07/COL****z dnia 19 lutego 2007 r.****dotycząca norweskiego krajowego programu kontroli trzęsawki owiec oraz dodatkowych gwarancji dotyczących handlu wewnątrzspółnotowego i przywozu do Norwegii**

URZĄD NADZORU EFTA,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwane dalej „Porozumieniem EOG”), w szczególności jego art. 109 i protokół 1,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności jego art. 5 ust. 2 lit. d) oraz protokół 1,

UWZGLĘDNIAJĄC akt, o którym mowa w rozdziale I pkt 7.1.12 załącznika I do porozumienia EOG, rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii⁽¹⁾, zmienione i dostosowane do porozumienia EOG na mocy protokołu 1 do tego porozumienia,

UWZGLĘDNIAJĄC akt, o którym mowa w rozdziale I pkt 7.2.27 załącznika I do Porozumienia EOG, rozporządzenie Komisji (WE) nr 546/2006 z dnia 31 marca 2006 r. wykonujące rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do krajowych programów kontroli trzęsawki owiec i dodatkowych gwarancji oraz ustanawiające odstępstwo od pewnych wymogów decyzji 2003/100/WE i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1874/2003⁽²⁾, dostosowane do Porozumienia EOG na mocy protokołu 1 do tego porozumienia,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję Urzędu Nadzoru EFTA nr 21/07/COL z dnia 14 lutego 2007 r., na mocy której zwrócono się do właściwego członka kolegium komisarzy o przyjęcie decyzji dotyczącej norweskiego krajowego programu kontroli trzęsawki owiec oraz dodatkowych gwarancji dotyczących handlu wewnątrzspółnotowego i przywozu do Norwegii, o ile projekt tej decyzji pozostaje w zgodności z opinią Komitetu Weterynaryjnego EFTA,

MAJĄC NA UWADZE, że rozporządzenie (WE) nr 999/2001 przewiduje procedurę zatwierdzania krajowych programów kontroli trzęsawki owiec przedstawionych przez państwa EFTA należące do EOG, pod warunkiem ich zgodności z określonymi kryteriami, ustanowionymi w tym rozporządzeniu,

MAJĄC NA UWADZE, że rozporządzenie (WE) nr 546/2006 przewiduje dodatkowe gwarancje w zakresie handlu wewnątrz-

współnotowego oraz urzędowe ograniczenia w zakresie przemieszczania zwierząt dotyczące hodowli owiec i kóz przeznaczonych dla państw EFTA należących do EOG, których krajowe programy kontroli trzęsawki owiec zostały zatwierdzone przez Urząd Nadzoru EFTA,

MAJĄC NA UWADZE, że w piśmie z dnia 14 lutego 2006 r. Norwegia przedłożyła Urzędowi Nadzoru EFTA krajowy program kontroli trzęsawki owiec, a w dniu 20 listopada 2006 r., w wyniku rozmów przeprowadzonych podczas specjalnej serii posiedzeń w Oslo, Urzędowi przedłożono propozycje wprowadzenia określonych zmian w programie, jak również szczegółowe informacje służące wyjaśnieniu jego zakresu,

MAJĄC NA UWADZE, że Urząd Nadzoru EFTA, w ścisłej współpracy z Komisją Europejską, rozpatrzył proponowany norweski krajowy program kontroli trzęsawki owiec, w wyniku czego stwierdził, że spełnia on wymogi umożliwiające jego zatwierdzenie,

MAJĄC NA UWADZE, że w związku z tym należy zadbać o zatwierdzenie krajowego programu kontroli trzęsawki owiec przedłożonego przez Norwegię zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 999/2001 oraz rozporządzeniem (WE) nr 546/2006,

MAJĄC NA UWADZE, że środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Weterynaryjnego EFTA wspierającego prace Urzędu Nadzoru EFTA,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

1) Niniejszym zatwierdza się norweski krajowy program kontroli trzęsawki owiec oraz dodatkowe gwarancje dotyczące handlu wewnątrzspółnotowego i przywozu do Norwegii z dnia 14 lutego 2006 r. oraz z dnia 20 listopada 2006 r.

2) Na mocy art. 109 ust. 2 Porozumienia EOG Urząd Nadzoru EFTA przekazuje Komisji Europejskiej norweski krajowy program kontroli trzęsawki owiec oraz dodatkowe gwarancje dotyczące handlu wewnątrzspółnotowego i przywozu do Norwegii wraz ze zmianami wprowadzonymi w tych dokumentach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 94 z 1.4.2006, str. 28.

- 3) Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 19 lutego 2007 r.
- 4) Niniejsza decyzja jest autentyczna w języku angielskim.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 lutego 2007 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Bjørn T. GRYDELAND
Przewodniczący

Niels FENGER
Dyrektor
